

တက္ကသိုလ်နေပင်းဒောင်

နဂါးနိုင်စား

စာစဉ် - ၁

အခန်း (၁) ခွန်းလွန်ဘုရားကျောင်း

ဟိုနန်နယ်ရှိ မြင့်မား သီခေါင်လေသမျှ အထင်ကရရှိလှသော ဆန်း ဆက်တောင်တန်း တောင်တက်လမ်းတစ်နေရာတွင် ဖြစ်ပါ၏။ အသက် အရွယ်အားဖြင့် ဆယ့်ခြောက်နှစ်ခန့်သာ ရှိဦး မည့် မိန်းကလေးတစ်ဦး သည် မြင်းကလေးတစ်ကောင်နှင့်အတူ ခရီးနှင့်လျက်ရှိ၏။ မိန်းကလေး ၏ သွင်ဟန်က နှင်းသောက်ပန်းလို လန်းလန်းဝင်းဝင်းရှိလျက် မျက်လုံး အစုံမှာ လည်း သောက်ရှူးကြယ် ပမာ ရွန်းလက်တောက်ပနေ၏။

ရိုးစင်းစွာ ဝတ်စားဆင်ယင်ထားလင့်ကစား မိန်းကလေး၏ ပျိုမြစ်ကြော့ရှင်းသော အလှ ရုပ်ပုံက တောပန်းလေးတစ်ပွင့်နှင့်လန်း လန်း စွင့်စွာ ပေါ်လွင်နေ၏။

မိန်းကလေးသည် လွန်စွာမြင့်မားပြီး လူသူအသွားအလာ ပြတ်တောက်လှသော တောင်မ ကြီး၏ တောင်တက်လမ်းတွင် တစ်ယောက်တည်း ခရီးနှင့်နေလင့်ကစား ကြောက်ရွံ့ဟန်စိုးစဉ်းမျှ မပေါ်ချေ။

မိန်းကလေးသည် ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ သာမောဖွယ် တောတောင်သဘာဝအလှအပများကို ငေးရင်းဖြင့်တလှည့်၊ တောမြိုင်အတွင်း ဘာသာဘာဝ မြူးထူးပျော်ပါးကာ မာဂဓတေးဖွဲ့လျက်ရှိ သော ကျေးငှက်သာရကာလေးများ ၏ သံသာများကိုလည်းကောင်း၊ နားစွင့် ထောင်ရင်းတစ်လှည့်

ဖြင့် လက်စွဲတော် မြင်းလေး၏ ဇက်ကြိုးကို ကိုင်ဆွဲလျက် တောင်အတက် တောလမ်းအတိုင်း မှန်မှန်လေးလေး ဖြည်းဖြည်းညင်ညင် လျှောက်လှမ်းလျက်ရှိနေ၏။

မိန်းကလေး၏ ဖွံ့ထွားသောရင်၊ လုံးဝန်းစွင့်ကားသောတင်တို့ အကြား သေးကျင်သော ခါး အထက်တွင် မူ ဓားတိုတစ်ချောင်းက ချိတ်ဆွဲလျက် ပါရှိနေ၏။

အမှန်မူ မိန်းကလေးသည် လွန်စွာဝေးလံသောအရပ်မှ ဤအထင်ကရ ဆန်းဆက်တောင် တန်းသို့ ခရီးနှင့်လာခဲ့ရရှာသူဖြစ်ပါ၏။

မိန်းကလေး၏ အမည်မှာ ကော့လင်းလင်းဖြစ်ပြီး နာမည်ကြီး ထိပ်သီးသိုင်းပညာရှင် ကော့ချင်းနှင့် အမျိုးသမီးပညာရှင် စစ်ရုံတို့ ၏ သမီးထွေးလေးပင် ဖြစ်၏။

ကော့လင်းလင်းသည် ဤမျှ ဝေးလံသော အရပ်မှ နေပြီးလျှင် မြင့်မားလှသော အထင်ကရ တောင်သို့ တစ်ယောက်ထီးတည်း ရောက်ရှိလာခဲ့ခြင်း ရည်ရွယ်ချက်မဲ့တော့ မဟုတ်ချေ။

သဘာဝအလျောက် ဆန်းကြယ်စွာ ဖြစ်ထွန်းနေသော တောတောင်၏ စိမ်းလန်းညွတ်နူးဖွယ် အလှအပတို့ ကို ရှုကြည့်မြင်တွေ့လိုသောကြောင့်တစ်ကြောင်း၊ ရင်ထဲဝယ် လှိုက်မောစွာ ခံစားနေရ ရှာသော ချစ်ဝေဒနာအပြောက်အစက်ကလေးများ လွင့်ပြယ်ပြေပျောက်လို ပြေပြောက်ငြား ဟူသော ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဤတောကြီးနှင့် ဤတောင်သို့ ရောက်လာခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်ပါ၏။

ယခုမူ တဖြည်းဖြည်းနှင့် တောင်၏ အတက်လမ်းက မတ် လာပြီ ဖြစ်၏။

သို့သော် ကျယ်ဝန်းသော တောလမ်းတစ်လျှောက် နင်းလျှောက်ရန် အုတ်လှေကားထစ် ကလေးများ ခင်းကျင်းစီမံထားသဖြင့် ကော့လင်းလင်းနှင့် လက်စွဲတော် မြင်းကလေးတို့ မှာ သက် တောင့်သက်သာ လှမ်းတက်လာနိုင်ပါ၏။

အမှန်မူ ဤဆန်းဆက်တောင်တွင် ရှောင်လင်ကျောင်းတော်ကြီးအား စတင် တည်ထောင် ပေးခဲ့သူ ထန်မင်းဆက်၏ အစဦးဘုရင်ကိုယ်တော် လက်ထက်တိုင်ကပင် ဤတောလမ်းအား လှေကားထစ်လေးများ ဖြင့် ဖောက်လုပ်ရန် အမိန့်ထုတ်၍ ဖောက်လုပ်စေခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည် မဟုတ်ပါလား။

ကော့လင်းလင်းသည် လှေကားထစ်အတိုင်း တက် လာပြီးမှ နောက်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့် လိုက်၏။ ထိုအခါ နောက်ဝေးပျံ့တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သော ကျဉ်းမြောင်းသေးငယ်လှသည့် လမ်းအနေ အထားကို တွေ့ရပြီး မျက်နှာချင်းဆိုင်ရှိ တစ်ဘက်သောတောင်သို့ လှမ်းကြည့်ပြန်သော် ရေတံခွန် ငါးသွယ် စီးကျနေသည့် လွန်စွာလှပသည့် ရှုခင်းကိုပါ တွေ့လိုက်ရ၏။ လင်းလင်းသည် ရင်ကိုကော့ လျက် ဦးခေါင်းလည်း မော့ကာ တောပန်း၊ တောင်ပန်းရနံ့များ သယ်ဆောင်လာသော လန်းဆတ် သည့် လေသန့်အေးကို တစ်ဝှေ့ရှိုက်ရင်း ခရီးဆက်ခဲ့၏။

တစ်ဆစ်ချိုးကွေ့ တစ်ခုသို့အရောက် အထက်တောင်ပေါ်သို့ အမှုမဲ့လင်းလင်း မော့ကြည့် လိုက်ချိန်တွင် တူ လွန်စွာကြီးမားကျယ်ဝန်းသော ဘုရားကျောင်းဝင်းကြီးကို တွေ့လိုက်ရပြီး ကျောင်း ဝင်းအတွင်း ကျောင်းဆောင်ကြီးငယ်များကိုလည်း မြင်လိုက်ရ၏။

လင်းလင်းသည် ထိုကျောင်းဆောင်ကြီးငယ်များကို တငေးတမော ကြည့်ရင်း အတွေးဝင် လာ၏။

"ရှောင်လင်ဘုရားကျောင်းက သိုင်းပညာကို အစပျိုးခဲ့တဲ့ အရင်းခံ ရေသောက်မြစ်ကြီးပဲ ဆိုတာ လူတိုင်း လက်ခံထားကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဝါဆန်းတောင်မှာ ကျင်းပမယ့် ဓားရေးပြိုင်ပွဲကြီးမှာ ကျတော့ ဒီကျောင်းက သိုင်းပညာရှင် ဘုန်းတော်ကြီးတွေ ဘာကြောင့် မပါရတာလဲ။ ဂိုဏ်းကြီးငါး ဂိုဏ်းထဲမှာ ရှောင်လင်ကျောင်း ဂိုဏ်းတစ်ခုတည်း မပါလာပါလား။ အင်း ဒီကျောင်း ဘုန်းတော်ကြီး တွေဟာ နိုင်မယ်ထင်လို့ နိုင်မယ်မထင်လို့ သွားမယှဉ်ပြိုင်တာလား။ ဒါမှ မဟုတ် အစဉ်အလာကြီး မားခဲ့တဲ့ ကျောင်းတော်ရဲ့ နာမည်သိက္ခာတွေ ကျသွားမှာ စိုးရိမ်လို့ ပဲလား။"

လင်းလင်းက အတွေးစကို ဆက်လိုက်မိပြန်၏။

"ဒါမှ မဟုတ်ရင် ဒီလိုများ ဖြစ်မလား။ ဒီကျောင်းက ဘုန်းကြီးတွေဟာ တရားကျင့်ကြံအား ထုတ်ရာက တရားပေါက်သွားကြပါရော။ အဲဒီတော့ သိုင်းပညာ ဘယ်လောက်ပဲ တော်နေပေမယ့် လောကီလူသားတွေလို ဂုဏ်ပကာသနမမက်တော့တဲ့ အတွက် တစ်ဖက်သားတွေနဲ့ အရှုံးအနိုင် မပြု ချင်တော့လို့ လား။"

လင်းလင်းသည် ရှောင်လင်ကျောင်းတော်ကြီးနှင့် ပတ်သက်၍ သူ့အတွေးနှင့်သူ ရှိနေစဉ် ရုတ်တရက် ရှေ့ဘက်တောအုပ်များ အကြားသံကြိုးချင်း တချွမ်ချွမ်တီးခတ်မြည်သံများ နှင့်အတူ တစ်စုံတစ်ယောက်၏ နှုတ်မှ သံဝေဂစာရွတ်ဖတ်သီဆိုနေသံကိုလည်း ကြားလိုက်ရ၏။

လင်းလင်းသည် ပို၍ ပီပြင်စွာကြားရန် နားစွင့်လိုက်သော်

"အချစ်မှ ပူလောင်ပြင်းပြသော သောကဝေဒနာပေါက်ဖွားလာ၏။ မချစ်မှ တုန်လှုပ်ကြောက် ရွံစိတ်များ ပေါ်ထွက်လာ၏။ အချစ်နှင့် ကင်းကွာနိုင်သူသည် ပူလောင်ပြင်းပြသော သောကဝေဒနာ နှင့်

တုန်လှုပ်ကြောက်ရွံ့စိတ်မှ ကင်းဝေးနိုင်၏။"

လင်းလင်းသည် ယင်းသံဝေစာ ရွတ်သံကြားသည် နှင့် အလိုလို ရင် ခုန်လှုပ်မောလာ၏။

အဘယ်မျှ တွေ့ငေးနေမိသည် မသိ၊ သတိဝင်လာသောအချိန်တွင် လင်းလင်းတစ်ဦးတည်း ရေရွတ်လိုက်မိရှာသည် ။

"ငါ သူ့ကို သွားကြည့်မှ ပဲ၊ အချစ်နဲ့ ကင်းဝေးအောင် ဘယ်လိုနေရမှာ လဲ၊ ဘယ်လိုမှ အချစ်နဲ့ ကင်းအောင်နေနိုင်မှာ လဲ" လင်းလင်းသည် သူ့ အတွေးကို ချက်ချင်း အကောင်အထည်ဖော်လိုက်၏။

ဆွဲကိုင်ထားသော မြင်းဇာတ်ကြိုးကို အနီးရှိ သစ်ပင်တစ်ပင်၏ အ ကိုင်းတွင် ချက်ချင်း ချည် လိုက်ပြီး အသံလာရာ တောအုပ်ထဲသို့ လျင်မြ န်စွာ ပြေးဝင်လာတော့သည် ။

တောအုပ်၏ နောက်တွင် ဖြောင့်ဖြူးညီညာသော တောင်တက်လမ်း ကလေးတစ်ခုကို တွေ့ရ၏။

ပြီး ... ရေပုံးကြီးနှစ်လုံးကို ပခုံးထက်တွင် ထမ်းလျက် နှုတ်မှ လည်း တရားစာရွတ်ရင်း တောင်တက်လမ်းအတိုင်း သွားနေသော ဘုန်းကြီး တစ်ပါးကိုပါ လင်းလင်းမြင်လိုက်ရသည် ။

လင်းလင်းသည် ခြေလှမ်းသွက်သွက်လှမ်း၍ ဘုန်းကြီးနောက်သို့ ပြေးလိုက်သွား၏။ ပေငါး ဆယ်ခန့်အကွာအဝေးသို့ရောက်၏။

လင်းလင်းမျက်လုံးအစုံ ပြူးဝိုင်းလျက် တစ်ချက်မျှ တုန်လှုပ်သွားမိ ၏။

အကြောင်းကား ယင်းဘုန်းကြီး ထမ်းလာသော ရေပုံး နှစ်လုံးမှာ သံ ဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော ရေပုံးကြီးနှစ်ပုံး ဖြစ်နေပြီး သာမန် ရေပုံးအရွယ်

အစားထက် ပို၍ ကြီးနေသည် ကိုလည်းကောင်း၊ ပြီးနောက် ဘုန်းကြီး၏ လည်ပင်း၊ ခြေထောက်နှင့် လက်များ တွင် လည်း ကြီးမားတုတ်ခိုင်သော သံကြိုးများ ဖြင့် ချည်နှောင်ထားသေးသည် ကိုလည်းကောင်း လင်းလင်း အမှတ်မထင် တွေ့မြင်လိုက် ရသောကြောင့်ပင် ဖြစ်၏။

တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သော တောလမ်းဝန်းကျင်တွင် သံကြိုးသံ တချွင်ချွင်မြည်နေခြင်းမှာ ဘုန်းကြီးခြေတစ်လှမ်းလှမ်းတိုင်း မြေပေါ် တရွတ်တိုက်ဆွဲနေသော သံကြိုးများ ၏ ထိခတ်သံကြောင့် ဖြစ်၏။

သံရေပုံး နှစ်လုံးတွင် လည်း ရေအပြည့် ဖြည့်ထားသေးရာ သံပုံးနှစ်လုံး၏ အလေးချိန်မှာ လွန်စွာ လေးပင်လှကြောင်း လင်းလင်း နားလည်လိုက်၏။

လင်းလင်းသည် ထူးဆန်းသော အမြင်အာရုံကြောင့်တစ်ချက်မျှသာ တုန်လှုပ်သွားမိပြီး နောက် ဘုန်းကြီးနောက်သို့ အမီလိုက်ရင်း နှုတ်မှ လည်း ...

"ဦး ... ဦးပဉ္စင်း ခဏလောက်နေပါဦး၊ တပည့်တော် လျှောက်ထားစရာရှိလို့ ပါ" ဟု လှမ်း၍ အော်ပြောလိုက်၏။

ဘုန်းကြီးသည် လင်းလင်း အသံကြောင့် နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ ရုတ်တရက်သော် နှစ်ဦးစလုံး ကြောင်စီစီဖြစ်သွားကြရ၏။

အကြောင်းကား ယင်းဘုန်းကြီးကို လွန်ခဲ့သော သုံးနှစ်ကပင် လင်းလင်းမြင်ဖူးခဲ့ပြီး ဘုန်း ကြီး၏ ဘွဲ့အမည်မှာ ကြွယ်ရွှင်ကိုယ်တော် ဖြစ်၏

။

ပေရုံးတောင် ဓားရေးယှဉ်ပြိုင်ပွဲတွင် ကြွယ်ရွှင်ကိုယ်တော်ကို မြင်ဖူးခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

ထို့ပြင် လင်းလင်းသည် ကြွယ်ရွှင်ကိုယ်တော်၏ သိုင်းပညာအကြောင်းကို သိခဲ့၏။ ကြွယ်ရွှင် ကိုယ်တော်သည် ရိုးသားအေးဆေးစွာ နေတတ်သော်လည်း အတွင်းအား သိုင်းပညာကမူ လွန်စွာ နက်ရှိုင်းလှ၏။ သိုင်းလောကရှိ ထိပ်တန်းသိုင်းပညာရှင် အားလုံး၏ အတွင်းအားပညာထက် ကြွယ်ရွှင်ကိုယ်တော်၏ အတွင်းအားသိုင်းက မညံ့ပါချေ။ လင်းလင်းက ကြွယ်ရွှင်ကိုယ်တော်အနီးသို့ ရောက်အောင် အပြေးတက်သွားရင်း ...

"ဪ ... လက်စသတ်တော့ ဦးပဉ္စင်းကိုး၊ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဒီလိုဖြစ်ရတာလဲ ဦးပဉ္စင်း" ဟု ပေးလိုက်၏။

ကြွယ်ရွှင်ကိုယ်တော်က လင်းလင်း၏ အမေးကိုမဖြေ။ ပြုံးလျက် ခေါင်းသာ တစ်ချက်ညိတ်ပြ ပြီး နေရာမှ ထွက်သွားလေ၏။ လင်းလင်းမှာ မူ နောက်မှ လိုက်ရင်း အော်ပြောနေ၏။

"ဦးပဉ္စင်းက တပည့်တော်မကို မမှတ်မိတော့ဘူးလား၊ တပည့်တော်မ ကော့လင်းလင်းလေ"

ကြွယ်ရွှင်ကိုယ်တော်က သမင်လည်ပြန်မျှ လှည့်ကြည့်ပြီး ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်ပြ၏။ နှုတ်မှ မူ မည်သည့်စကားမျှ မဆိုချေ။ ကြွယ်ရွှင်ကိုယ်တော်၏ ခြေလှမ်းများမှာ မူ ပို၍ သွက်လာကာ တောင်ပေါ် လမ်းအတိုင်း လျှောက်တက်သွား၏။ ထိုအခါ ကော့လင်းလင်း မနေနိုင်၍ ...

"ဦးပဉ္စင်းကို ဘယ်သူက သံကြိုးနဲ့ ချည်ထားတာလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ ဦးပဉ္စင်းကို ဒီလိုနှိပ်စက် ရတာလဲ" ဟု ဆက်၍ အော်မေး၏။

ဤတစ်ကြိမ်တွင် ကြွယ်ရွှင်ကိုယ်တော်က လှည့်ပင်မကြည့်တော့။ လက်ဖြင့်သာ နောက်သို့ လှမ်း၍ မေးမြန်းခြင်းမပြုရန် သဘောဖြင့် ခါပြလိုက်၏။

ကော့လင်းလင်း လွန်စွာ အံ့အားသင့်သွား၏။ ထူးဆန်းသော ဤကိစ္စမျိုးတွင် လင်းလင်း မပေးဘဲမနေနိုင်။ ထို့ကြောင့် လင်းလင်းသည် ကြွယ်ရွှင်ကိုယ်တော်နောက်သို့ ပြေးလိုက်သွားပြန်၏။

ယခုတစ်ကြိမ်မူ လင်းလင်းသည် ကြွယ်ရွှင်ကိုယ်တော်၏ ရှေ့သို့ရောက်အောင် ဖြတ်ပြေးသွား ပြီး ဟန့်တားထားရင်း သူသိလိုသည် ကိုမေးမြန်းရန် ရည်ရွယ်ထား၏။ သူ့ရည်ရွယ်ချက် အထဲ မမြောက်ပါချေ။

အကြောင်းမူ ကြီးမားသော သံကြိုးများ ဖြင့် တုပ်နှောင်ထားခြင်းခံရရုံမက လွန်စွာလေးပင် သော သံပုံးကြီးနှစ်ပုံးကို ထမ်း၍ သွားနေသော ကြွယ်ရွှင်ကိုယ်တော်၏ ရှေ့သို့ လင်းလင်း ဘယ်မျှ ပင် အားစိုက်၍ လိုက်သည့်တိုင် မမီနိုင်သောကြောင့်ပင် ဖြစ်ပါ၏။

"ဦးပဉ္စင်းက သိုင်းပညာ ဘယ်လောက်ကောင်းကောင်း တပည့်တော်မကတော့ မမိမိအောင် လိုက်ရမှာ ပဲ ဦးပဉ္စင်း"

လင်းလင်းက အမိလိုက်ရန် ကြိုးစားရင်း ကြွယ်ရွှင်ကိုယ်တော်အား အော်ပြော၏။ သို့သော် ကြွယ်ရွှင်ကိုယ်တော်သည် သူ့ရှေ့မှ ပင် မနွေးမမြန် လျှောက်လှမ်းနေဆဲ ဖြစ်ပါ၏။

ကြွယ်ရွှင်ကိုယ်တော်၏ ခြေလှမ်းတိုင်း သံကြိုးသံ တချဉ်ချဉ်ကလည်း စည်းဝါးကိုက်စွာ မြည်နေဆဲ။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် တောင်တက်လမ်းက မြင့်သည် ထက် မြင့် လာပြီး နောက် တောင်၏ နောက် ဘက်သို့ပင် ရောက် လာပြီ ဖြစ်၏။

ကော့လင်းလင်းမှာ တောင်တက်သော လမ်းတစ်လျှောက်လုံး အပြေးကလေးဖြင့်သာ လိုက်နေရ၍ မောပန်းလျက် အသက်ရှူသံပင် ပြင်း လာပြီ ဖြစ်၏။

သို့သော် ယခုချိန်ထိ ကြွယ်ရွှင်ကိုယ်တော်၏ ရှေ့မှ ဖြတ်ကျော်မသွား နိုင်ပါချေ။ ထို့ကြောင့် ကော့လင်းလင်းက ကြွယ်ရွှင်ကိုယ်တော်အား စိတ်ထဲမှ ကျိတ်၍ ချီးကျူးလိုက်၏။

"ဒါကြောင့် ဖေဖေ မေမေက ဝါဆန်းတောင်မှာ ပြောတာကိုး၊ ဒီဘုန်းကြီးရဲ့ သိုင်းပညာအား က သိပ်မြင့်မားတယ်တဲ့ ၊ ဒီဘုန်းက ငါ ကောင်းကောင်း မယုံခဲ့ဘူး၊ ငါကိုယ်တိုင် လက်တွေ့စမ်း တော့မှ မယုံဘဲကို မနေနိုင်တော့ဘူး"

ထိုအခိုက် ကြွယ်ရွှင်ကိုယ်တော်သည် ကျောင်းဆောင်တစ်ဆောင်၏ နောက်သို့ လျှောက်သွား ပြီး သံပုံးကြီးနှစ်လုံးထဲမှ ရေများကို ကျောင်းဆောင်နောက်ဘက် ရေတွင်းထဲသို့ သွန်ချလိုက်၏။

ကော့လင်းလင်းသည် ထိုအချင်းအရာကို မြင်သော် လွန်စွာအံ့ဩသွား၏။ အော်ဟစ်၍ လည်း ...

"ဦးပဉ္စင်း၊ ဘယ်လိုကြောင့် ရေထမ်းပြီး ရေတွင်းထဲ လောင်းထည့် နေတာလဲ ဆင်ခြင်ပါဦး"

ကြွယ်ရွှင်ကိုယ်တော်က အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာ ခေါင်းခါပြလိုက်၏။ ကော့လင်းလင်းက သဘောတစ်မျိုးပေါက်ကာ ရယ်မောလျက် ...

"ဟုတ်ပြီ ... ဟုတ်ပြီ၊ လက်စသတ်တော့ ဦးပဉ္စင်းက နက်နဲတဲ့ သိုင်းပညာရပ်တစ်ရပ်ကို လေ့ကျင့်နေတာကိုး"

ကြွယ်ရွှင်ကိုယ်တော်က ခေါင်းခါပြပြန်၏။ လင်းလင်း နားမလည်စွာ ဖြင့် ဒေါသသံကလေး စွက်လျက် ...

"စောစောဘုန်းက တပည့်တော်မကိုယ်တိုင် ဦးပဉ္စင်း တရားစာဆိုနေတာကို ကြားရတာပဲ၊ ဦးပဉ္စင်းက အခုမှ ဘယ်လိုကြောင့်

စကားမပြောရတာလဲ"

သို့သော် ကြွယ်ရွှင်ကိုယ်တော်က စကားတစ်ခွန်းမှ ပြန်မပြော၊
သံပုံးကြီးနှစ်ပုံးကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲကာ တောင်အောက်သို့ ဆင်းသွားပြန်၏။
။

ကော့လင်းလင်းမှာ ရေတွင်းနားသို့ အပြေးကလေးသွားပြီး ငုံ့ကြည့်
လိုက်၏။ သို့ရာတွင် ရေတွင်းထဲတွင် ဘာထူးခြားချက်မျှမတွေ့ရချေ။

လင်းလင်းသည် တောင်အောက်သို့ ပြန်ဆင်းသွားသော ကြွယ်ရွှင်ကို
ယ်တော်ကိုသာ ငေး ကြောင်ကြည့်နေလိုက်မိ၏။

လင်းလင်းသည် လာစဉ်က တောလမ်းတစ်လျှောက် အပြေးကလေး
တက်ခဲ့ရသဖြင့် ချွေးကလေးစို့ကာ အိုက်စပ်စပ်ဖြစ်နေ၏။ ထို့ကြောင့်
ရေတွင်းနံဘေးရှိ ကျောက်ခုံတန်းတွင် ထိုင်၍ လေညင်းခံ အပန်းဖြေနေ
လိုက်မိ၏။

ပတ်ဝန်းကျင်သည် အေးငြိမ်သာယာလှ၏။ တောင်၏ လှပခြင်း၊
တော၏ ဆိတ်ငြိမ်ခြင်းနှင့် အတူ တစ်ခါတစ်ရံ ချိုလွင်သော ခေါင်းလော
င်းသံများကိုပါ ကြားရတတ်သေးရာ ဤပတ်ဝန်းကျင် တောရိပ်မြိုင်သ
ည် တကယ်ပင် အေးငြိမ်းပြီး လောကီလူသားများ နှင့် ကင်းဝေးသောနေ
ရာကောင်း တစ်နေရာ ဖြစ်သည် ဟု လင်းလင်းစဉ်းစားလိုက်မိ၏။

ထို့စဉ် လင်းလင်း၏ အတွေးအရုံထဲသို့ စဉ်းစားဖွယ်အကြောင်းတစ်
ခု ဖျတ်ခနဲ ဝင်ရောက် လာပြန်၏။

"ကြွယ်ရွှင်ကိုယ်တော်ရဲ့ တပည့် ကျန်းဆန်းဖုန်းတစ်ယောက် ဘယ်
ကိုများ ရောက်နေပါလိမ့်၊ သူ့ကိုသာ မေးကြည့်ရရင် အကြောင်းစုံသိမှာ
သေချာတယ်"

ထို့နောက် လင်းလင်းသည် ကြွယ်ရွှင်ကိုယ်တော်ပြန်ဆင်းသွားရာ
တောင်အောက်ဘက်သို့ ဆင်းလာခဲ့၏။

တောလမ်းအတိုင်း အတန်ကြာလျှောက်လာခဲ့စဉ် ရုတ်တရက်
အရှေ့ဘက်အောက်နားဆီမှ သံကြိုးမြည်သံများကို ကြားလိုက်ရ၏။ ထို
သံကြိုးများမှာ အခြားမဟုတ်။ ကြွယ်ရွှင်ကိုယ်တော် ရေထမ်း၍ တက်
လာသောအသံပင် ဖြစ်၏။ လင်းလင်းသည် တောလမ်းအတိုင်း လျှောက်
နေရာမှ လမ်းနံဘေးရှိ သစ်ပင်တစ်ပင်၏ နောက်သို့ ဝင်ရောက်ပုန်းနေ
လိုက်၏။ စိတ်ထဲကမူ ...

"ဦးပဉ္စင်းက အ သလို စကားမပြောချင်ပေမယ့် နောက်ကွယ်ကနေ
သူ ဘာလုပ်နေတယ်ဆို တာ ငါ ချောင်းကြည့်မှ ပဲ" သံကြိုးသံများ ပို၍
ကြားလာရပြီ ဖြစ်၏။

မှန်သည် ။ ကြွယ်ရွှင်ကိုယ်တော်၏ ပခုံးထက်တွင် ရေပုံးနှစ်ပုံးထမ်း
လျက် တောလမ်းအတိုင်း လျှောက်ရင်းလက်မှ လည်း စာအုပ်တစ်အုပ်
ကိုင်ကာ စိတ်ဝင်စားစွာဖတ်လျက်ရှိသည် ကို လင်းလင်း တွေ့လိုက်၏။

လင်းလင်းသည် သစ်ပင်ကွယ်မှ ချောင်းကြည့်နေရာမှ ကြွယ်ရွှင်ကို
ယ်တော်အနားသို့ ရောက် ချိန်တွင် ရုတ်တရက်ခုန်ထွက်ပြီး အော်မေးလို
က်၏။

"ဗျို့ ... ဦးပဉ္စင်း၊ ဘာစာအုပ်ဖတ်နေတာလဲ"

ကြွယ်ရွှင်ကိုယ်တော်လည်း မထင်မှတ်ဘဲ ရုတ်တရက် ဖြစ်၍ နှုတ်မှ
လွှတ်ခနဲ ...

"အို ... မင်းကိုး၊ ဦးပဉ္စင်းတောင် လန့်သွားတယ်"

လင်းလင်းက သဘောကျ ရယ်မောလျက် ...

"ဦးပဉ္ဇင်းက အ ချင်ယောင် ဆောင်နေတာမဟုတ်လား၊ ကဲ ... အခု အညာပေါ်ပြီလေ"

ကြွယ်ရွှင်ကိုယ်တော်၏ မျက်နှာပြင်တွင် တုန်လှုပ်သော အရိပ်အယောင် ဖြတ်သန်းသွားပြီး နံဘေးဝန်းကျင်သို့ကြည့်ရင်း လက်ကာပြလေသည်။

လင်းလင်းက နားမလည်သော အမူအရာဖြင့် ...

"နေပါဦး၊ ဦးပဉ္ဇင်းက ဘယ်သူ့ကို ကြောက်နေတာလဲ" ဟု မေးပြန်၏။

ကြွယ်ရွှင်ကိုယ်တော် မည်သို့မျှ ပြန်မဖြေမီ အနီးရှိ တောအုပ်နံဘေးမှ ဘုန်းကြီးနှစ်ပါး ရုတ်တရက် ထွက် လာပြီး တစ်ပါးက အော်ငေါက်သံဖြင့် ...

"ကြွယ်ရွှင် ... မင်း စည်းကမ်းဖောက်တယ်၊ စကားပြောခွင့်ရမဘဲနဲ့ ကိုယ့်သဘောနဲ့ ကိုယ် ပြောတယ်၊ နောက်ပြီး အပြင်ကလူနဲ့ ပြောတယ်၊ ပြီးတော့ မိန်းကလေးနဲ့ ပြောတယ်၊ ကဲ ... လာ လိုက်ခဲ့၊ စည်းကမ်းကြပ်မတ်တဲ့ ဆရာတော်ဆီသွားမယ်"

ကြွယ်ရွှင်ကိုယ်တော်မှာ မည်သို့မျှ စောဒကမတက်ချေ။ ဦးခေါင်းငုံ့လျက် ဘုန်းကြီးနှစ်ပါး နောက်သို့ တိတ်တဆိတ်လိုက်သွား၏။

ကော့လင်းလင်းမှာ ဘုန်းကြီးများ နောက် အပြေးကလေးလိုက်ရင်း ဒေါသသံဖြင့် ...

"ဒီလောကမှာ သူ့ကို ဘယ်သူနဲ့ မှ စကားမပြောရဘူးဆိုတဲ့ စည်းကမ်းရှိသလား၊ ဒီ ဦးပဉ္ဇင်း ကို တပည့်တော်မသိတယ်၊ သိလို့ တပည့်တော်မနဲ့ စကားပြောတာ၊ ဦးပဉ္ဇင်းနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက် လို့ လဲ၊ ဘာဆိုင်လို့

လဲ" ဘုန်းကြီးနှစ်ပါးအနက် ကိုယ်ကာယကြီးထွားသော ဘုန်းကြီးက မျက်နှာပင့် လျက် ...

"ဒီမှာ ဒကာမ၊ ဟိုလွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းတစ်ထောင်ကျော် ရှောင်လင်ဘုရားကျောင်း စတင်ပြီး တည်ဆောက်ကတည်းက ရှောင်လင်ဘုရားကျောင်းပေါ်ကို မိန်းမမတက်ခဲ့ရဘူး၊ ဒါကြောင့် ဒကာမ လည်း ခုချက်ချင်းဆင်းသွားပါ"

ကော့လင်းလင်း ဒေါသပိုထွက်လာကာ ...

"ဒီမှာ ဒကာမလေး ... ငါတို့ ဘုန်းကြီးကိစ္စကို သာမန်လူမပြောနဲ့ ၊ မင်းဧကရာဇ်တောင် ဝင်စွက်ခွင့်မရှိဘူး၊ ဒကာမလေး မေးလည်း အပိုပဲ၊ ကျုပ်တို့ မှာ ဖြေရှင်းခွင့်မရှိဘူး"

"ဒီဦးပဉ္စင်းက ရိုးသားတယ်၊ အေးအေးဆေးဆေးနေတတ်တယ်ဆိုတာ တပည့်တော်မ သိ တယ်၊ ဦးပဉ္စင်းတို့ က သက်သက် ဒီဦးပဉ္စင်းကို အနိုင်ကျင့်နေကြတာ မဟုတ်လား၊ အင်း ... ထင်း စင် ဆရာတော်ကြီးကော၊ ဟူဆက်ဆရာတော်ကြီးနဲ့ ဟူရှန်ဆရာတော်ကြီးများ နဲ့ အခုကိစ္စကိုဖြေရှင်း မယ်"

ဘုန်းကြီးနှစ်ပါးမှာ လင်းလင်းထံမှ မမျှော်လင့်သောစကားကိုကြားသော် မျက်နှာတော်တော် ပျက်သွားကြ၏။ တုန်လှုပ်ခြင်း အရိပ်အယောင် ဖြတ်သန်းသွား၏။

တုန်လှုပ်မည်ဆိုလည်း တုန်လှုပ်သင့်ပါပေ၏။

အကြောင်းကား ထင်းမင် ဆရာတော်မှာ ရှောင်လင်ဘုရားကျောင်း၏ ကျောင်းထိုင်ဆရာ တော်ကြီးဖြစ်သလို ဟူဆက်ဆရာတော်မှာ လည်း ရှောင်လင်ဘုရားကျောင်း၏ လိုဟန့်ကျောင်းတိုက် ဆရာတော်ဖြစ်ပြီး

ဟူရှုန့်ဆရာတော်မှာ မူ ရှောင်လင်ဘုရားကျောင်း၏ တာမာကျောင်းတိုက်ဆရာ တော် ဖြစ်၏။

ဤဆရာတော်ကြီးသုံးပါးမှာ ရှောင်လင်ဘုရားကျောင်းတွင် ဩဇာအရှိန်အဝါလွန်စွာ ကြီးမား သော အဓိပတိဆရာတော်ကြီးများ ပင်ဖြစ်သည် မဟုတ်ပါလား။

ထို့ကြောင့် ဘုန်းကြီးများ သည် ဤအဓိပတိ ဆရာတော်ကြီးသုံးပါး၏ ဘွဲ့အမည်ကို မခေါ်ဝံ့ ခဲ့ကြ။

"ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ကြီး"

"လိုဟန့်ကျောင်းတိုက်ဆရာတော်ကြီး"

"တာမာကျောင်းတိုက်ဆရာတော်ကြီး"

ဟူ၍ သာ ခေါ်ကြလေသည် ။

ယခုမူ ဘုန်းကြီးများ မခေါ်ဝံ့ကြသည် ကို လင်းလင်းက အဓိပတိဆရာတော်ကြီးသုံးပါး၏ ဘွဲ့ အမည်ကို ခိုးခိုးဒေါက်ဒေါက် မကြောက်မရွံ့ ခေါ်လိုက်ရာ ဘုန်းကြီးများ အလိုအလျောက် တုန်လှုပ် သွားကြခြင်းပင် ဖြစ်၏။

ကိုယ်ကာယ ထွားကြိုင်းသော ဘုန်းကြီးမှာ စည်းကမ်းကြပ်မတ်ရေး ကျောင်းတိုက် ဆရာတော်ကြီး၏ တပည့် ဆက်မိန့် ဖြစ်၏။

ဆက်မိန့်က မိမိဆရာတော်ကြီး၏ အမိန့်အရ မိမိ၏ ဂိုဏ်းတူညီ ဆက်ရှင်နှင့်အတူ ကြွယ်ရွှင် ကိုယ်တော်အား တိတ်တဆိတ်လာရောက် စောင့်ကြည့်နေခြင်းပင် ဖြစ်ပါ၏။

ဆက်မိန့်ကိုယ်တော်သည် ကော့လင်းလင်း၏ စကားကို ကြားသော်

အသံကိုမြင့်၍ ...

"ဒကာမလေးက ဘုန်းကြီးတို့ ရဲ့ အေးချမ်းတဲ့ နေရာကို လာရောက် နှောင့်ယှက်တာဆိုရင် တော့ ဘုန်းကြီးတို့ က ခွင့်ပြုမှာ မဟုတ်ဘူး "

ကော့လင်းလင်းက မဲ့ပြုံးပြုံးပြီး ...

"တပည့်တော်မက ဦးပဉ္စင်းတို့ ကို ကြောက်နေရမှာ လား၊ ဦးပဉ္စင်း တို့ အခုချက်ချင်း ကြွယ်၍ ကိုယ်တော်ကို ချည်နှောင်ထားတဲ့ သံကြိုး တွေကို ဖြေပေးပါ။ နို့မဟုတ်ရင် တပည့်တော်မက ထင်းမင် ဆရာတော်ကြီးနဲ့ သွားဖြေရှင်းရလိမ့်မယ်"

ဘုန်ကြီးနှစ်ပါးမှာ လင်းလင်းအား ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိအောင် ဖြစ်သွား၏။

တကယ်မူ ကော့လင်းလင်း၏ မိဘနှစ်ပါးဖြစ်သော ကော့ချင်းနှင့်စစ် ရံမှာ ရှောင်လင်ဂိုဏ်း ချုပ်ဆရာတော်ကြီးထင်းမင်နှင့် လွန်စွာ ရင်းနှီးသူ များ ဖြစ်ကြ၏။ ဆရာတော် ထင်းမင်သည် လင်း လင်း ငယ်စဉ်က လင်း လင်း၏ မိဘများ ထံ အလည်အပတ် ကြွရောက်ဖူး၏။

လင်းလင်း၏ မိဘနှစ်ပါးမှာ သိုင်းလောကတွင် အမှန်တကယ် ပြိုင်စံ ရှားအောင် သိုင်းပညာ အရာတွင် အလွန်မြင့်မားနက်ရှိုင်းစွာ တတ်မြောက်ကျွမ်းကျင်သူများ ဖြစ်၍ ရှောင်လင်ဘုရားကျောင်း ထိုင်ဆရာတော်ကြီးက သူတို့ အား လေးစားထား၏။

လင်းလင်းသည် အထင်ကရ ရှောင်လင်ဘုရားကျောင်း တည်ရှိရာ ဆန်းဆက်တောင်ပေါ်သို့ ရောက်လာခြင်းမှာ လည်း ကျောင်းထိုင်ဆရာ တော်ကြီးအား ဖူးမြော်လိုသောအကြောင်းတစ်ကြောင်း လည်း ပါရှိပါ၏

သို့ရာတွင် ယခုမူ လင်းလင်းတောင်ပေါ်သို့ ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း
ထူးဆန်းသော အဖြစ်နှင့် ကြုံနေရပြီမဟုတ်ပါလား။

ဆက်မိန့်နှင့် ဆက်ရှင်ကိုယ်တော်နှစ်ပါးမှာ လင်းလင်း၏ ခါးတွင်
ဓားတိုတစ်ချောင်း ချိတ်ဆွဲ ထားသည် ကိုပါ တွေ့လိုက်ရသော် ပို၍ ဒေါ
သထွက်လာကြ၏။

ဆက်ရှင်ကိုယ်တော်က အသံနက်ဖြင့် ...

"ဒကာမ ခါးမှာ ချိတ်ထားတဲ့ ဓားကိုချပြီး တောင်ပေါ်က ချက်ချင်းဆ
င်းသွားပါ။ အဲဒီလို ဆင်းသွားရင် ဦးပဉ္စင်းတို့ ဒကာမလေးကို ဘာမှ မလု
ပ်ဘူး။"

လင်းလင်းသည် သူမ၏ ဓားကို သိမ်းဆည်းမည်ဟု ဆိုသော် ပို၍
ဒေါသထွက်လာ၏။ ထို့ကြောင့် ခါးမှ ဓားကိုဖြုတ်ယူလိုက်ပြီး လက်နှစ်
ဘက်ဖြင့် မလျက် ပမာမခန့်ပြီးပြီး ...

"ကောင်းပါပြီဘုရား၊ အမိန့်တော်မြတ်အတိုင်းပါပဲ" ဟု ဆိုလိုက်၏။

ဆက်ရှင်တို့ မှာ ငယ်စဉ်ကပင် ဤရှောင်လင်ကျောင်းတော်ကြီးတွင်
နေထိုင်ကြီးပြင်းလာခဲ့ရာ ဆရာတော်ကြီးများ ၏ ပြောပြချက်အရ ရှောင်
လင်ဘုရားကျောင်းမှာ ဆယ်နှစ်ကျော်အတွင်း သိုင်း လောက တစ်ခု
လုံး၏ သိုင်းပညာပိုင်းဆိုင်ရာ ပင်မဖြစ်ကြောင်း မကြာခဏ ကြားဖူးရဖူး
၏။

ထို့ပြင် သိုင်းလောကတွင် မည်မျှပင်ကျော်ကြားသော
သိုင်းပညာရှင်ကြီးပင်ဖြစ်စေ ရှောင်လင် ဘုရားကျောင်းဝင်းအတွင်းသို့
ဓားလက်နက်ကိုင်ဆောင်၍ မဝင်အပ်ကြောင်း သိရ၏။

ယခုမူ ဤမိန်းကလေးသည် ရှောင်လင်ဘုရားကျောင်းထဲသို့မဝင်

ရောက်သည့်တိုင် ရှောင်လင် ဘုရားကျောင်း၏ နယ်နိမိတ်အတွင်း ဓား
ကိုင်ဆောင်လျက် ရောက်ရှိလာသဖြင့် ဖြုတ်ချခိုင်းရခြင်း ဖြစ်၏။

ကော့လင်းလင်းက မိမိတို့ အမိန့်ပေးသကဲ့သို့ ခါးမှ ဓားကိုဖြုတ်၍
လက်နှစ်ဘက်ဖြင့် ယဉ်ကျေးစွာ အပ်နှံလာသည် ကို တွေ့ရ၏။

ဆက်ရှင်သည် ရှေ့တစ်လှမ်းတိုး၍ လင်းလင်း၏ လက်မှ ဓားကို ယူ
လိုက်၏။

သို့သော် ဆက်ရှင်၏ လက်ချောင်းများ ဓားအိမ်ကို ထိလိုက်စဉ်ခဏ
၌ ဆက်ရှင်၏ ကိုယ်ခန္ဓာ မှာ အလွန်အားကောင်းသော တစ်စုံတစ်ယော
က်က တွန်းထုတ်လိုက်သကဲ့သို့ နောက်သို့ လိမ့်ကျ သွားတော့လေ၏။

နေရာမှာ လည်း တောင်ကမူလျှောကလေးဖြစ်သဖြင့် ဒလိမ့်ကောက်
ကွေးကျသွားရာမှ သစ်ပင်ငယ်တစ်ပင်အား လက်ဖြင့်ဆွဲ၍ ထိန်းလိုက်
တော့မှ အကျရပ်လျက် ကိုယ်ကို ပြန်လည် ထိန်း မတ်နိုင်တော့၏။

ထိုအချင်းအရာကို မြင်လိုက်သော ဆက်မိန့်မှာ ဒေါသအမျက် ထွက်
သကဲ့သို့ တုန်လှုပ်ခြင်း လည်း ဖြစ်သွားရ၏။

ဆက်မိန့် ကျယ်လောင်စွာဖြင့် ...

"မင်းတကယ် သတ္တိရှိပါလား၊ ငါတို့ ရှောင်လင်ဘုရားကျောင်းကို တ
မင် လာပြီး ရန်စတယ် ပေါ့လေ ဟုတ်လား"

ယင်းသို့ ဆိုပြီးသည် နှင့် ရုတ်တရက် ခုန်တက်ပြီး ဘယ်လက်သီးကို
ထိုးထုတ်ရင်း ညာလက် ဝါးစောင်းကိုတွဲ၍ လင်လင်းအား တိုက်ခိုက်
တော့၏။

လင်းလင်းကမူ လေသံကို နားစွင့်ရုံနှင့်ပင် ဆက်မိန့်၏ သိုင်းအား ဆ
က်ရှင်ထက်ပို၍ အား ကောင်းကြောင်း သိလိုက်ပြီ ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် ဓားရိုးကို ကိုင်လျက် ဓားကိုဓားအိမ်မှ ဆွဲထုတ်ခြင်းမပြုဘဲ ဆက်မိန့်၏ ပခုံးကို ခုတ်ချလိုက်၏။

ဆက်မိန့်က လင်းလင်း၏ ခုတ်ချက်ကို ပခုံးနှိမ့်၍ ရှောင်ရင်း လက်ကို ရုပ်သိမ်းကာဓားကို လှမ်းဆွဲလိုက်၏။

ထိုအချိန်တွင် ကြွယ်ရွှင်ကိုယ်တော်သည် နံဘေးမှ ရပ်ကြည့်ရင်းမှ လွန်စွာ စိတ်ပူပင်လာ၏။ ထို့ကြောင့် အော်ဟစ်ဟန့်တားလိုက်၏။

"မလုပ်ကြပါနဲ့ ၊ ရပ်လိုက်ကြပါ"

ကြွယ်ရွှင်၏ ဟန့်တားချက်က နောက်ကျသွားပြီ ဖြစ်၏။

ဆက်မိန့်သည် ဓားအိမ်ကို ဆုပ်မိသည် နှင့် အင်အားသုံး၍ လုယူရန် စိတ်ကူးလိုက်၏။

သို့သော် လက်ဖဝါးမှ လက်မောင်းရိုးတစ်လျှောက် ရုတ်တရက် ထုံကျဉ်သွားပြီး ဓားအိမ်ကိုင် လက်စလက်ကို ကမန်းကတန်း လွှတ်လိုက်ရင်း တစ်ဆက်တည်းတွင် နောက်သို့ရှောင်ပြေးမည်ပြုစဉ် ကော့လင်းလင်း၏ လျှပ်တပြက်တိုက်ကွက်မိကာ နောက်သို့ လန်ကျသွားသည် ။

ဆက်မိန့်သည် ဆက်ရှင်ကိုယ်တော်ထက် အကျနာလေသည် ။ မျက်နှာတွင် ဒဏ်ရာများ ရရှိပြီး သွေးများ ပင် စို့ထွက်လာ၏။

ထိုအခိုက်ကော့လင်းလင်းလည်း အတွေးတစ်ခုဝင်လာ၏။

"ရှောင်လင့်ဘုရားကျောင်းကို ငါ စိတ်ပြေလက်ပျောက် အလည်လာတာ အခုတော့ အကြောင်းမဲ့ ရန်ဖြစ်လိုက်ရပြီ"

ထို့နောက် ကော့လင်းလင်းသည် ကြွယ်ရွှင်ကိုယ်တော်အနားသို့ လျင်

မြန်စွာသွားကာ လက်ထဲမှ ဓားဖြင့် ကြွယ်ရွှင်ကိုယ်တော်၏ ခြေလက်တို့
တွင် ချည်နှောင်ထားသော သံကြိုးများကို ခုတ်ဖြတ်လိုက်၏။

ကြွယ်ရွှင်က ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်ဖြင့် ...

"မလုပ်နဲ့၊ မလုပ်နဲ့ " ဟု ဟန့်တားသေး၏။

သို့သော် ကော့လင်းလင်းကမူ ခုတ်ဖြတ်မြဲ ဖြတ်ရင်းမှ ...

"ဘာဖြစ်လို့ မလုပ်ရမှာ လဲ" ဟု မေးလိုက်၏။

တဆက်တည်းတွင် ထွက်ပြေးသွားကြသော ဆက်မိန့်နှင့် ဆက်ရှင်
ကိုယ်တော်နှစ်ပါးကို လက်ညှိုးထိုးပြရင်း ...

"ဟိုမှာ တွေ့လား၊ သူတို့ သတင်းသွားပေးနေကြပြီ၊ တပည့်တော်မ
တို့ ဒီနေရာက အမြန်ဆုံး ပြေးကြပါစို့၊ ဦးပဉ္စင်းရဲ့ ဟိုတပည့်လေးကော
မတွေ့ပါလား၊ သူ့ကိုပါ တစ်ပါတည်း ခေါ်လိုက်" ဟု ဆိုလိုက်၏။

ကြွယ်ရွှင်က ထွက်ပြေးရန် ငြင်းဆန်နေ၏။ ဦးခေါင်းကို
ခါယမ်းနေပြန်၏။ ထိုစဉ် ...

"ကျွန်တော်ဒီမှာ ရှိပါတယ်ဗျ" ဟူသော တစ်စုံတစ်ယောက်၏ အသံ
ကို ကြားလိုက်ရ၏။

ကော့လင်းလင်း ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်စဉ် အသက် ဆယ့်ခြောက်နှစ်
ခန့် ယောက်ျားလေးတစ် ဦးကို တွေ့လိုက်ရ၏။ သူကအခြားမဟုတ်ပါ။
ကြွယ်ရွှင်ကိုယ်တော်၏ တစ်ဦးတည်းသောတပည့် ကျန်းဆန်းဖုန်းပင် ဖြစ်၏။

ကော့လင်းလင်းသည် သူ့ကို ကောင်းစွာမှတ်မိ၏။ လွန်ခဲ့သော သုံးနှစ်ခန့်က သူတို့ ဆရာ တပည့်နှစ်ဦး ဝါးဆန်းတောင်ပေါ် ဓားရေးပြိုင်ပွဲ

လာရောက်စဉ် ကော့လင်းလင်းနှင့် သိကျွမ်းခဲ့ပြီး ဖြစ်၏။ ကော့လင်းလင်းက ထိုအသံကို ကြားသည် နှင့် ...

"ဟေ့ ကျန်းဆန်းဖုန်း၊ ဒီက ဘုန်းကြီးတွေက မင်းရဲ့ ဆရာကို အနိုင်ကျင့်နေကြတာကွယ့်၊ မင်းတို့ အခုချက်ချင်း ဒီက ရှောင်လင်ပုရပုထ်ထဲက ထွက်ပြီး ဝေးရာကို ပြေးကြပါတော့လား"

သို့သော် ကျန်းဆန်းဖုန်းက ကြွယ်ရွှင်ကိုယ်တော်ကဲ့သို့ပင် ခေါင်းခါယမ်းပြရင်း ...

"ခင်ဗျားမှားနေပြီ၊ ဘယ်သူကမှ ကျွန်တော့်ဆရာကို အနိုင်မကျင့်ပါဘူး" ဟု ဆိုလေ၏။

ကော့လင်းလင်းက အံ့အားသင့်ခြင်း၊ ဒေါသဖြစ်ခြင်းပေါင်းစပ်လျက် ...

"ဘာပြောတယ် ကျန်းဆန်းဖုန်း၊ သူတို့ က မင်းရဲ့ ဆရာကို သံကြိုးနဲ့လည်း ချည်နှောင်ထား တယ်၊ နောက်ပြီး စကားပြောခွင့်လည်း ပိတ်ပင်ထားတယ်၊ ဒါတောင် အနိုင်ကျင့်တာ မဟုတ်သေး ဘူးလား" ဟု ပြန်မေး၏။

ကြွယ်ရွှင်က မဲ့ပြီးတစ်ချက်ပြီးပြီး ခေါင်းခါယမ်းပြလိုက်၏။ ပြီးလျှင်လင်းလင်းအား တောင်ပေါ်မှ အမြန်ဆင်းသွားရန်သာ လက်ဟန်ပြ လိုက်လေ၏။

ထိုစဉ် တောင်ကုန်းတောအုပ်များကြားမှ ဘုန်ကြီးတစ်ချို့ ပြေးဆင်းလာသည် ကို တွေ့လိုက် ရ၏။ နှုတ်မှ လည်း ...

"ဘယ်သူလဲဟေ့၊ တို့ ရှောင်လင်ဘုရားကျောင်းကို လာပြီး ရန်စတာ" ဟု အော်မေးလာကြ၏။ ကျန်းဆန်းဖုန်းက ပြေးဆင်းလာသော

ဘုန်းကြီးများကြားအောင် ...

"ဦးပဉ္စင်း ... သူက"

သို့သော် ကျန်းဆန်းဖုန်းစကားက ရှေ့မဆက်ဘဲ ဤတွင် ရပ်သွား၏။
။ အကြောင်းမူ ကော့ လင်းလင်းက ကျန်းဆန်းဖုန်း ဆက်မပြောနိုင်
အောင် ကမန်းကတန်း ဟန့်တားလိုက်သောကြောင့် ပင် ဖြစ်ပါ၏။

"ကျန်းဆန်းဖုန်း ငါ့နာမည်ကို မပြောနဲ့ "

အမှန်မူ ဤကိစ္စတွင် သူမကြောင့် ပြဿနာဖြစ်လာကြောင်း လင်းလင်းနားလည်လိုက်၏။ ထို့ကြောင့် ပြဿနာတွင် သူမမိဘများ ပါ ပတ်သက်လာမည်ကို လင်းလင်းစိုးရိမ်မိသွား၏။

လင်းလင်းက ထပ်မံ၍ ...

"ဟေ့ ကျန်းဆန်းဖုန်း၊ ငါ့မိဘနာမည်ကိုပါ လုံးဝမပြောနဲ့ နော်" ဟု သတိပေးလိုက်ပြန်၏။

ထိုစဉ် သူတို့ အနားသို့ နောက်ထပ်ဘုန်းကြီးလေးပါး ရောက်ရှိလာ၏။
။ ဘုန်းကြီးများ ၏ ခြေလှမ်းပုံကိုကြည့်သည့် နှင့်ပင် သိုင်းပညာအဆင့်နိမ့်သူများ မဟုတ်ကြောင်း လင်းလင်း သိလိုက် ၏။

ဤဘုန်းကြီးများမှာ မူ သူတို့ နှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် ဝိုင်း၍ ရပ်နေလိုက်ကြ၏။ နောက်မှ ရောက်လာသော ဘုန်းကြီးလေးပါးက လင်းလင်း၏ ရှေ့နားသို့ တိုးလျှောက် လာပြီး တစ်ပါးသော ဘုန်းကြီးက ဆိုလေ၏။

"ဒကာမလေး ဘယ်လိုအကြောင်းရှိလို့ ဘုရားကျောင်းကို လာခဲ့ရတာလဲ၊ ဘုန်းကြီးတို့ ရဲ့ ဘုရားကျောင်း စည်းကမ်းက မိန်းကလေးမဝင်ရဘူး၊ ပြီးတော့ အပြင်လူဆိုရင် ဓားလက်နက် လုံးဝ ကိုင်ဆောင်လာခွင့်

မပြုဘူး၊ ဒါကြောင့် ဒကာမလေး လက်ထဲက ဓားကို အေးအေးဆေးဆေး ချလိုက် ပါ။ ကျောင်းပရဂုဏ်က ထွက်သွားပါ။"

လင်းလင်းက အခြေအနေမဟန်မှန်း ချက်ချင်းသိလိုက်၏။ အလိုက်သင့် လျှောက်ထားပြီး ပြန်ရန်လည်း စိတ်ကူးလိုက်မိ၏။ ထို့ကြောင့် လေသံပျော့ကလေးဖြင့် ...

"ဦးပဉ္စင်းတို့ က တပည့်တော်မကို ဘုရားကျောင်းထဲ ဝင်ခွင့်မပေးဘူးဆိုတော့လည်း တပည့် တော်မ ပြန်ရတော့မှာ ပေါ့။"

လင်းလင်းက စကားအဆုံးတွင် ချာကနဲနေရာမှ လှည့်ထွက်လိုက်၏။ ။ ပထမ စကားပြော လာသော ဘုန်းကြီးက နံဘေးသို့ တိမ်းဖယ်ပေးလိုက်၏။ သို့သော် ဒုတိယနှင့် တတိယဘုန်းကြီး များက တားလိုက်ပြီး ...

"ဒကာမလေး ခဏနေပါဦး၊ လက်နက်ချထားခဲ့ပြီးမှ သွားပါ။"

ကော့လင်းလင်း ထောင်းခနဲ ဒေါသုပုန်ထသွား၏။ မျက်မာန်ဝင့်လျက် ဓားရိုးကို ကိုင်လိုက် မိ၏။ ပထမဘုန်းကြီးက ကြားဖြတ်၍ ...

"ဘုန်းကြီးတို့ က ဒကာမလေးရဲ့ ဓားကို မယူရဲပါဘူး ဒကာမလေး၊ တောင်ခြေကို ရောက်တာ နဲ့ ဓားကို ချက်ချင်းပြန်ပေးမှာ ပါ။ အခုဟာက ဘုန်းကြီးတို့ ရဲ့ ရှောင်လင်ဘုရားကျောင်း စည်းကမ်း မို့လို့ ပြောရတာပါ။ စိတ်မရှိပါနဲ့ ဒကာမလေး။"

ပထမဘုန်းကြီး၏ ချိုသာသော စကားကြောင့် လင်းလင်း၏ ဒေါသတို့ ပြေပျောက်စပြုလာ ၏။ စိတ်ပျော့လာ၏။ သို့သော် သူမ လက်ထဲက ဓားကို ပေးအပ်လိုက်လျှင် သူမမိဘနှစ်ပါး၏ ဂုဏ် သိက္ခာကို ထိခိုက်မည်စိုးနေ၏။

လင်းလင်း ဓားကို ပေးရကောင်းနိုးနိုး၊ မပေးဘဲနေရကောင်းနိုးနိုး ဖြ

စံနေစဉ် ဘုန်းကြီး တစ်ပါးက ရုတ်တရက် ခုန်ထွက် လာပြီး ...

"ဟိတ် အခုထိ ဓားမအပ်သေးဘူးလား" ဟု အမိန့်ပေးသံဖြင့်ပြောပြီး ဓားကို လှရန်ပြုလိုက် ၏။

ကော့လင်းလင်းသည် ဓားကိုအပ်နှံရန် ဆုံးဖြတ်မည်ပြုဆဲတွင် ထိုသို့ပြုမူခြင်းခံရသဖြင့် ဒေါသထွက် လာပြီး ပြန်လည်တိုက်ခိုက်ရန် ချက်ချင်း ဆုံးဖြတ် လိုက်လေတော့၏။

သို့ဖြင့် ဘုန်းကြီးသည် ကော့လင်းလင်း၏ ဓားအိမ်ကို လှမ်း၍ ချုပ်ကိုင်လိုက်၏။ ဘုန်းကြီး ၏ ဓားကိုင်လက်က လွန်စွာသန်မာပြီး အားပါလှသည် ။

လင်းလင်းသည် နောက်တစ်လှမ်းဆုတ်၍ ရှောင်တိမ်းလိုက်ပြီး ဓားကို ဓားအိမ်မှ လျင်မြန် စွာ ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး လှမ်းခုတ်လိုက်၏။ ဘုန်းကြီးသည် ကမန်းကတန်း သူ့လက်သူ ရုတ်သိမ်း လိုက်ရ၏။ သို့သော် လက်ဖမိုးတွင် ဓားချက်လေးချက်ထိမှန်သွားပြီး သူ့လက်သို့ ပါသွားသော ဓား အိမ်မှ လည်း လွတ်ကျသွား၏။ ထိုစဉ် အခြားဘုန်းကြီးသုံးပါးက လင်းလင်းအား ဝိုင်းဝန်းတိုက်ခိုက် လာတော့၏။

အစဦးတွင် ကိုယ်တစ်ပြန်သူတစ်ပြန် လက်ရည်တူ တိုက်ခိုက်နိုင်သော်လည်း နောက်ပိုင်းတွင် လင်းလင်း၏ လက်ရည်ကျလာ၏။ တိုက်ကွက်များ လည်း အားပျော့လာ၏။ လင်းလင်း အခြေအနေ ရှုံးနိမ့်ရတော့မည်ရှိစဉ် အသက်အရွယ်လွန်စွာအိုမင်းလျက် ခန္ဓာကိုယ် ပိန်လှီလှသော ဘုန်းတော် ကြီးတစ်ပါး သူတို့ အနားသို့ အမှတ်မထင်ရောက်လာ၏။

ယင်းဘုန်းကြီးအိုက လက်နှစ်ဖက်ပိုက်လျက် ကော့လင်းလင်းနှင့် ဘု

န်းကြီးများ တိုက်ခိုက် နေကြသည် ကို ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် ပြုံး၍ ကြည့်နေလေ၏။

ထိုစဉ် ကော့လင်းလင်းသည် ရှုံးရိပ်ပြ လာပြီဖြစ်၍ ဘုန်းကြီးများ မခံချိမခံသာဖြစ်အောင် အော်ပြောလေသည် ။

"ဘာလဲ၊ ရှောင်လင်ဘုရားကျောင်းက သိုင်းလောကရဲ့ အဓိကရ ပင်မဆို၊ အခုတော့ အုပ်စု အားကိုးပြီး အနိုင်ကျင့်နေပါလားဟင်"

"ဟိတ် ... အားလုံးရပ်လိုက်စမ်း"

စောစောက တိုက်ပွဲကိုလက်ပိုက်လျက် ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့် ကြည့်နေသော ဘုန်းကြီးအို ၏ အသံပင် ဖြစ်ပါ၏။ ကျန်ဘုန်းကြီးများ သည် ဘုန်းကြီးအိုအားမြင်သော် တိုက်ခိုက်ခြင်းကို ချက်ချင်း ရပ်ပစ်လိုက်ကြ၏။

မှန်ပါ၏။ ဘုန်းကြီးအိုမှာ တခြားမဟုတ်၊ ရှောင်လင်ဘုရားကျောင်းတော်၏ ဝါတော်အကြီး ဆုံး အဓိပတိဆရာတော်ကြီး သုံးပါးအနက် လိုဟန့်ကျောင်းတိုက် ဆရာတော် ဟူဆက်ပင် ဖြစ်ပါ၏။

ကော့လင်းလင်းသည် ဟူဆက်ဆရာတော်၏ ဘွဲ့မည်ကို သူ့မိဘများ ထံမှ တစ်ဆင့် ကြားခဲ့ ဖူးသော်လည်း ဆရာတော်ကိုတော့ မြင်ဖူးခြင်းမရှိခဲ့ချေ။

သို့ရာတွင် ဤဘုန်းကြီးအိုအား ကျန်ဘုန်းကြီးများက လွန်စွာရိုသေဟန်၊ ကြောက်ရွံ့ဟန်၊ လေးစားဟန် အမူအရာများကို တွေ့ရသဖြင့် ဤဘုန်းကြီးအိုမှာ ရှောင်လင်ဘုရားကျောင်း၏ အရှိန် အဝါ ဩဇာကြီးမားသော ဆရာတော်တစ်ပါးပင် ဖြစ်ရမည်ဟု နားလည်လိုက်၏။

ကော့လင်းလင်း၏ စိတ်မှ လည်း ...

"ငါ့အဖေအမေ နာမည်ကိုတော့ ငါဘယ်နည်းနဲ့ မှ ဖွင့်ပြောလို့ မဖြစ်တော့ဘူး၊ ပြဿနာက တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ကြီးမား လာပြီ၊ အဖေနဲ့ အမေ သာသိရင် ငါ့ကိုကောင်းကောင်း ကြီး ဆူလိမ့်မယ်၊ ငါလည်း ဒီဘုန်းကြီး အိုနဲ့ ဘယ်လိုမှ ယှဉ်ပြိုင်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး ၊ အဲဒီတော့ ဒီနေရာက ငါအမြန်ဆုံး ထွက်သွားမှ ဖြစ်တော့မယ်"

သို့ရာတွင် ကော့လင်းလင်းသည် ဒေါသထွက်သောလေသံဖြင့် "အရှင်ဘုရား တပည့်တော်မ က သာယာလွန်းတဲ့ ဒီတောတောင်ရှုခင်းတွေကို စိတ်ပြေလက်ပျောက်သဘော ကြည့်ဖို့ ရိုးရိုးသား သား အလည်လာမိတာပါ၊ အခုတော့ ရှောင်လင်ဘုရားကျောင်းဟာ နေပြည်တော်က ဘုရင့်နန်း တော်ထက်တောင် စည်းကမ်းကြီးနေပါလား၊ ဓားတိုလေးကအစ သိမ်းဆည်းမလို့ တဲ့ ၊ တပည့်တော်မ မသိလို့ ဆရာတော်ကြီးကို မေးပါရစေ၊ တပည့်တော်မက ရှောင်လင်ဘုရားကျောင်းပရဝုဏ်ထဲကို ရောက်နေလို့ လား၊ ပြီးတော့ တားမားဘော်ဘိ ဆရာတော်ကြီးက အိန္ဒိယပြည်ကနေ ရှောင်လင်ဘုရား ကျောင်းကို ကြွ လာပြီး သိုင်းပညာမျိုးစေ့ကို သူပေးခဲ့တာဟာ ကျမ်းဂန်ပရိယတ္တိ သင်ကြားကျက် မှတ်ရလွန်းလို့ ညောင်းညာနေတဲ့ ဘုန်းကြီးတွေကို ကိုယ်လက်သန်မာ သန်စွမ်းအောင် သွေးလည် ပတ် လှုပ်ရှားလာအောင် အတွက်ပဲ မဟုတ်လား၊ အခုတော့ ကြည့်ပါဦးဘုရား၊ ရှောင်လင်ဘုရား ကျောင်းဟာ နာမည်ကြီးလာတာနဲ့ သိုင်းအတတ်ပညာမြင့်မားလာတာနဲ့ အမျှ တစ်ဖက်သားကိုပိုပြီး အနိုင်ကျင့်ချင်လာတာ မဟုတ်လားဘုရား၊ ကောင်းပြီ ဆရာတော်ကြီး၊ ဒီနေ့ တပည့်တော်မ လက်ထဲ က လက်နက်ကို ရှင်ဘုရား ယူထားလိုက်ပါ၊ ဒါပေမဲ့ တပည့်တော်မကို အသေမသတ်ပစ်ရင်တော့ ဒီနေ့ ရှောင်လင်ကျောင်းက ဘုန်းကြီးတွေက အားနွဲ့တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ဝိုင်းပြီး နှိပ်စက် ပါတယ်၊ တိုက်ခိုက်လိုက်ပါတယ်လို့ သိုင်း

လောကတစ်ခုလုံးသိသွားအောင် ကြေငြာမောင်းခတ်လိုက် မှာ ပဲဘုရား

"

ကော့လင်းလင်းသည် ပင်ကိုကပင် စကားပြော လွန်စွာ သွက်လက် ချက်ချာသူဖြစ်ရာ ယခု ကိစ္စတွင် လည်း သူမအမှားချည်းသက်သက်ဟု မယူဆသဖြင့် ပြောပုံဆိုပုံတို့ က ပို၍ သွက်လက်နေ၏။ ချက်ကောင်းကို လည်း တိုတိုနှင့်လိုရင်း ပြောနိုင်လေ၏။

ဟူဆက်ဆရာတော်သည် လင်းလင်း၏ စကားကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် နားထောင်ပြီးနောက် မဲ့ပြီးတစ်ချက်ပြီးလိုက်၏။

ထို့နောက် ဖြည်းညင်းသော အသံဖြင့် ...

"သိုင်းဆရာကြီး ကော့ချင်းနဲ့ သိုင်းဆရာမကြီး စစ်ရုံတို့ ရဲ့ သမီးက သိုင်းပညာတော်ရုံမက စကားစစ်ထိုးတဲ့ နေရာမှာ လည်း တယ်ပြီး တော်ပါလား"

ဆရာတော် မိန့်မြွက်လာသော စကားကို ကြားသော် ကော့လင်းလင်း မျက်လုံးစုံ ပြူးဝိုင်း သွားရှာပါ၏။ စိတ်ထဲမှ လည်း

"ဒီဘုန်းကြီး ဘယ်နှယ် ငါ့မိဘတွေကို သိနေရပါလိမ့်" ဟု တွေးလိုက်မိ၏။

အမှန်မူ ဟူဆက်ဆရာတော်သည် ကော့လင်းလင်းကို မြင်လိုက်ရုံနှင့် သိုင်းဆရာကြီး ကော့ချင်းနှင့် သိုင်းဆရာမကြီး စစ်ရုံတို့ ၏ သမီးမှန်း သိသည် မဟုတ်ပေ။ စောစောက

လင်းလင်းနှင့် ဘုန်းကြီးများ အပြန်အလှန် တိုက်ခိုက်စဉ် လင်းလင်း အသုံးပြုသော သိုင်းကွက်ကို ကြည့်၍ သာ ကော့ချင်းနှင့် စစ်ရုံတို့ ၏ သမီးဖြစ်ကြောင်း အကဲဖမ်းမိခြင်းပင် ဖြစ်ပါ ၏။

တကယ်မူ ဟူဆက်ဆရာတော်သည် လင်းလင်းအား တစ်နှစ်သမီး အရွယ်ကပင် သိခဲ့၏။ လင်းလင်း၏ ဖခင်ကော့ချင်းသည် လင်းလင်းတစ်နှစ်မြောက်မွေးနေ့တွင် မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်း များအား ဖိတ်ကြားလျက် ကျွေးမွေးခဲ့၏။ ထိုစဉ်က ဟူဆက်ဆရာတော်သည် လင်းလင်းမွေးနေ့ လက်ဆောင်အဖြစ် လိုဟန့်သံရုပ်တုတစ်စုံကို လက်ဆောင်ပေးခဲ့၏။ ထိုသံရုပ်တုမှာ အလွန်ခက်ခဲ နက်နဲစွာ ပြုလုပ်ထားပြီး ခလုတ်ဖွင့်လိုက်သည် နှင့် ရုပ်တုနှစ်ခုမှာ ရှောင်လင်သိုင်းပညာနှစ်မျိုး ထဲမှ တစ်မျိုးဖြစ်သော လိုဟန့်လက်သီးသိုင်း (၁၈)ကွက်ကို အစအဆုံး ကစားပြနိုင်လေသည် ။ ယင်းရုပ်တု ၏ ထူးခြားသော စွမ်းပကားကို လင်းလင်းအရွယ်ရောက်တော့မှ ပင် ဖခင်ဖြစ်သူက ပြောပြပြီး ထို လိုဟန့် ရုပ်တု နှစ်ခုကို လင်းလင်းလက်သို့ ပေးအပ်ခဲ့၏။

လင်းလင်းသည် လည်း အချိန်အားလပ်သည် နှင့်အမျှ ရုပ်တုကို ထုတ်၍ ကစားလေ့ရှိ၏။ သို့သော် ယခု လင်းလင်းသည် ဟူဆက်ဆရာတော်အား လုံးဝ မှတ်မိခြင်း မရှိချေ။

ဟူဆက်ဆရာတော်သည် အံ့အားသင့်လျက်ရှိသော ကော့လင်းလင်း၏ အမူအရာကိုကြည့် ရင်း ပြုံးလိုက်ပြီးနောက် ...

"ဘုန်းကြီး ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာ ဒကာမလေး စဉ်းစားလို့ မရဘူးဖြစ်နေတယ်ထင်တယ်၊ ဘုန်းကြီး ဒကာမလေးကို တစ်ခုမေးမယ် ၊ ဒကာမလေးကိုယ်မှာ လိုဟန့်သံမဏိရုပ်တုတစ်စုံ ရှိနေ တယ် မဟုတ်လား"

ဟူဆက်ဆရာတော် စကားကို ကြားရတော့မှ ကော့လင်းလင်း သဘောပေါက်သွားပြီး ရယ်နိုင်မောနိုင်ဖြစ်သွား၏။ ဝမ်းသာသော အသံဖြင့်လည်း ...

"ဪ ... ဆရာတော်ကြီးက လက်စသတ်တော့ ဟူဆက်ဆရာတော်ကြီးကိုး၊ ဒါကြောင့် လည်း တပည့်တော်မရဲ့ မိဘများ အကြောင်းကို အားလုံးသိတာကိုး"

ဟူဆက်ဆရာတော်က ပြုံးလျက် ...

"ဒါနဲ့ ဒကာမလေး ဘာကိစ္စနဲ့ ဒီကို ရောက်လာတာလဲ"

ဟူဆက်ဆရာတော်၏ မေးခွန်းကို လင်းလင်း ချက်ချင်းမဖြေ။ မျက်လွှာကလေးချ။ ခေါင်း ကလေးငုံ့လျက် ငြိမ်သက်စွာနေလိုက်၏။ အကြောင်းကား အမှန်တွင် လင်းလင်းသည် သနားစရာ ကောင်းသော ချစ်သူစွန့်ပစ်ခံရသူလေး ဖြစ်၏။ ရင်နင့်အောင် ချစ်ရသူက အခြားသော မိန်းမတစ်ယောက်နှင့် လက်ထပ်သွားခဲ့၏။ ယင်း ချစ်နှလုံးသားဝေဒနာ ပြေပျောက်လို ပြေပျောက်ငြား မိဘ နှစ်ပါးနှင့် လွန်စွာရင်းနှီးသော ဆရာတော်ကြီး ထင်းမင်ထံသို့သွား၍ သံဝေဂတရား ဟောကြားခိုင်း မည်ဟု စိတ်ကူးဖြင့် ဤတောနှင့် ဤတောင်သို့ ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည် မဟုတ်ပါလား။

သို့ရာတွင် မထင်မှတ်ဘဲ ဤပြဿနာနှင့် ကြုံရသဖြင့် ယခုအခါ လင်းလင်းသည် မူလရည် ချယ်ချက်ဖြစ်သော ထင်းမင်ဆရာတော်အား ဖူးမြော်ရန်ကိုမူ လက်လွှတ်လိုက်တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ် လိုက်၏။ ထို့ကြောင့် ဟူဆက်ဆရာတော်၏ အမေးကို အလျဉ်းသင့်အောင် သူ ဖြေလိုက်၏။

"တပည့်တော်မ အလည်သက်သက် လာတာပါဘုရား"

ဟူဆက်ဆရာတော်က ပြုံးလျက် ...

"ဘုန်းကြီးတို့ ရဲ့ ဘုရားကျောင်း စည်းမျဉ်းကြောင့် ဒကာမလေးကို

ဘုရားကျောင်းထဲမခေါ်နိုင်တာကို စိတ်မရှိပါနဲ့ "

"အရေးမကြီးပါဘူးဘုရား၊ ဒီလိုဆိုလည်း တပည့်တော်မပြန်ပါတော့
မယ်ဘုရား"

ဟူဆက်ဆရာတော်က ပြုံးမြဲပြုံးလျက်

"ဒီလိုဆိုရင် ဘုန်းကြီးကိုယ်တိုင် ဒကာမလေးကိုပို့ပေးမယ်လေ"

ဟူဆက်ဆရာတော်၏ စကားကြောင့် ကျန်ဘုန်းကြီးများ အံ့ဩသွား
၏။ အဘယ်ကြောင့်မူ ဟူဆက် ဆရာတော်သည် ရှောင်လင်ကျောင်းတွ
င် ဝါတော်အကြီးဆုံး ဆရာတော်ဖြစ်ပါလျက် ကော့ လင်းလင်းလို မိန်း
ကလေးတစ်ယောက်ကို ဆရာတော်က လေးလေးမူမူ ဆက်ဆံပြောဆို
နေသည် ကို တွေ့မြင်နေရသောကြောင့်ပင်ဖြစ်ပါ၏။

ကော့လင်းလင်းက ...

"ဆရာတော်ကြီး ဘာမှ အားမနာပါနဲ့ ၊ တပည့်တော်မ
စောစောတုန်းက ဦးပဉ္စင်းတွေကို စော်ကားမိတာကိုပဲ တပည့်တော်မ
တောင်းပန်ရဦးမှာ ပါ"

ဟူဆက်ဆရာတော်က ပြုံးလျက်နှင့်ပင် ...

"ရပါတယ်၊ ဘုန်းကြီးအတွက် ဘာမှ အပန်းမကြီးပါဘူး၊
တော်တော်ကြာ ဒကာမရဲ့ အဖေက ဘုန်းကြီးကို ဧည့်ဝတ်မကျေဘူးလို့
ပြောနေပါဦးမယ်"

ကော့လင်းလင်းသည် မိမိအပေါ် ဟူဆက်ဆရာတော်က ယခုကဲ့သို့
ပျူပျူငှာငှာ ဆက်ဆံ သည် ကို တွေ့ရသောအခါ ဟူဆက်ဆရာတော်
အား အလွန်လေးစားကြည်ညိုသွား၏။ ထို့ကြောင့် ဟူဆက်ဆရာတော်
၏ လိုက်ပို့ပေးမည် ဟူသော ဆန္ဒကိုလည်း လင်းလင်း မငြင်းပယ်တော့

ချေ။

"ဒီလိုဆိုလည်း သွားကြပါစို့ဘုရား"

သို့ဖြင့် ကော့လင်းလင်းနှင့် ဟူဆက်ဆရာတော်တို့ သည် တောင်အောက်ဆီသို့ ဦးတည်ကာ ဆင်းလာခဲ့ကြ၏။ အတန်ကြာ လျှောက်ဆင်းခဲ့ပြီးနောက် လမ်းချိုးကွေ့တစ်ခုသို့ အရောက်တွင် နောက်ဘက်မှ ခြေသံလိုလို ကြားရသဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်ကြရာ နောက်ပါးဘက် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ထပ်ကြပ်မကွာ လိုက်လာသော ကျန်းဆန်းဖုန်းကို မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်ကြရ၏။ ကျန်းဆန်းဖုန်း သည် အနီးကပ်မှု လိုက်မလာခဲ့ချေ။

လင်းလင်းက ကျန်းဆန်းဖုန်းအား ရွန်းလက်စွာ ပြုံးကြည့်ရင်း မေးလေသည် ။

"ကျန်းဆန်းဖုန်း၊ မင်းလည်း ငါ့ကို လိုက်ပို့မလို့ လားဟင်"

ကျန်းဆန်းဖုန်း၏ ဝင်းပသော မျက်နှာတွင် ရှက်သွေးရောင် ဖျန်းပက်သွားရင်း "ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့" ဟု ဖြေရှာသည် ။

ထိုစဉ်ခိုက် ဘုန်းကြီးတစ်ပါး ပြေးလိုက်လာသည် ကို တွေ့လိုက်ကြပြန်၏။ ဟူဆက်ဆရာ တော်က မျက်မှောင်ကုပ်ကြည့်ရင်း ...

"ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင် ရေးကြီးခွင်ကျယ် ပြေးလာတာလဲ"

ထိုဘုန်းကြီးက ချက်ချင်းမဖြေ၊ ဟူဆက်ဆရာတော်အား အရိုအသေပြုပြီး အနီးအနား တိုးကပ်လာရင်း လေသံတိုးတိုးဖြင့် တီးတိုးလျှောက်ထားနေလေ၏။ ဟူဆက်ဆရာတော်သည် ဘုန်းကြီးလျှောက်ထားချက်အဆုံးတွင် လှစ်ခနဲ မျက်နှာတစ်ချက်ပျက်သွားပြီး နောက် ... "ဒီလိုကိစ္စ မျိုးလည်း ရှိသေးတာကိုး" ဟု တစ်ဦးတည်း ရေရွ

တ်လိုက်၏။

အပြေးအလွှား လာရောက် လျှောက်ထားသော ဘုန်းကြီးကပင် ဆက်၍ ...

"ကျောင်းထိုင် ဆရာတော်ကြီးက ဆရာတော်ကို ဆွေးနွေးဖို့ ပင့်ခိုင်းလိုက်ပါတယ်"

ကော့လင်းလင်းသည် ဟူဆက်ဆရာတော်၏ စိတ်လှုပ်ရှားသွားပုံရသော သွင်ဟန်ကို အကဲ ခတ်ပြီးနောက် ဘုရားကျောင်းတွင် တစ်စုံတစ်ရာ အရေးပေါ်ပြဿနာ ရှိပြီဖြစ်ကြောင်းသိလိုက်၏။ ထို့ကြောင့် ကော့လင်းလင်းက ...

"ဆရာတော်ဘုရား၊ တပည့်တော်မကို ဘာမှ အားမနာပါနဲ့ ဘုရား၊ အခု ဆရာတော်ကြီးရဲ့ ကျောင်းမှာ ကိစ္စတစ်ခုပေါ်နေတယ် မဟုတ်ပါလားဘုရား၊ ဆရာတော်ကြီး ပြန်ကြွတော်မူပါ ဘုရား၊ နောင်တစ်ချိန် သိုင်းလောကမှာ ပြန်ဆုံတဲ့ အခါကျတော့မှ ဆရာတော်ဘုရားနဲ့ စကားစုံလင်အောင် ပြောကြတာပေါ့"

ဟူဆက်ဆရာတော်က ပြုံးရွှင်သော အမူအရာဖြင့် ...

"ဒကာမလေးဟာ တကယ်ကို သဘောထားကြီးတာပဲ၊ ဘုန်းကြီး ချီးကျူးပါတယ်" ဟု မိန့်ဆိုပြီးနောက် တောင်ပေါ်သို့ ပြန်လည်တက်သွားလေတော့၏။

ကော့လင်းလင်းမှာ မူ တောင်အောက်သို့ ဆက်၍ ဆင်းလာ၏။ ကျန်းဆန်းဖုန်းလည်း လင်း လင်း၏ နောက် ငါးလှမ်းကွာမှ လိုက်ပါလာလျက် ရှိ၏။

လင်းလင်းက နောက်ပြန်တစ်ချက်ကြည့်၍ ...

"ကျန်းဆန်းဖုန်း ငါမေးတာ အမှန်အတိုင်းဖြေပါ။ မင်းရဲ့ ဆရာကို သူတို့ ဘာကြောင့် နှိပ်စက် ရတာလဲ၊ အနိုင်ကျင့်ရတာလဲ၊ မင်းဆရာမှာ အတွင်းအား သိုင်းပညာ သိပ်အဆင့်မြင့်တာပဲ မဟုတ် လား၊ ဘာဖြစ်လို့ သူတို့ ကို ကြောက်နေရတာလဲ" ဟု မေးသည်။

ကျန်းဆန်းဖုန်းက ရှေ့နှစ်လှမ်းတိုးလျက် ...

"ကျွန်တော်တို့ ရှောင်လင်ဘုရားကျောင်းရဲ့ စည်းကမ်းကသိပ်ကြီးတယ်ဗျ။ ဘုရားကျောင်း ထဲက ဘယ်ဘုန်းကြီးမဆို စည်းကမ်း ဖောက်ဖျက်ရင် ဒဏ်ခတ်ခံရတာပဲ၊ တမင်သက်သက် အနိုင် ကျင့်တာ၊ နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းတာ မဟုတ်ပါဘူး။"

ကောလင်းလင်း အံ့ဩသွား၏။

"မင်းရဲ့ ဆရာတော်ဟာ အင်မတန် အေးအေးဆေးဆေး နေတတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ပါ။ ဒီလို ပုဂ္ဂိုလ် မျိုးက ဘာအပြစ် ကျူးလွန်မှာ လဲ၊ ဧကန္တ အထင် လွဲခံရတာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်"

ကျန်းဆန်းဖုန်းက သက်ပြင်းချရင်း ဦးခေါင်းကို ခါယမ်းပြ၏။ ထို့နောက်တွင် မူ ကျန်းဆန်း ဖုန်းက ကော့လင်းလင်း သဘောပေါက်ရန် ဖြစ်ကြောင်းရယ်ကုန်စင် ပြောပြတော့၏။

လွန်ခဲ့သော ဆယ်နှစ်ခန့်က ကျန်းဆန်းဖုန်းသည် ခြောက်နှစ်အရွယ် ခန့်သာ ရှိသေး၏။ မိဘမဲ့ တစ်ကောင်ကြွက်လည်း ဖြစ်ရာ ဘုန်းကြီးကြွယ်ရွှင်က ခေါ်ယူ ကျွေးမွေးထားလိုက်၏။ ဘုန်းကြီး ကြွယ်ရွှင်သည် ကျန်းဆန်းဖုန်းအား ကိုရင်ဝတ်မပေးပေ၊ သာမန် လူအဖြစ်သာ ကျောင်းသင်ခန်း တွင် နေစေ၏။ ဘုန်းကြီးကြွယ်ရွှင်သည် လွန်စွာ အေးချမ်း၏။ မည်သူနှင့်မျှလည်း စကားများ ခြင်း၊ ခိုက်ရန်ဖြစ်ခြင်း မရှိချေ။ သဘောသက္ကာယလည်း လွန်စွာဖြူစင်၏။ ကြွယ်ရွှင်သည် သိုင်းပညာ လည်း

လုံးဝ မတတ်မြောက်ချေ။ ထို့ကြောင့် ကြွယ်ရွှင်အား ဘုရားကျောင်းပိုင် ကျမ်းဂန်စာပေများ ထားရာ ပိဋကတ်တိုက်တွင် သာ သန့်ရှင်းရေးတာဝန်ယူစေရသည် ။ ကြွယ်ရွှင်သည် စိတ်သဘောထား နူးညံ့ပျော့ပျောင်းသူ ဝီဝီ မည်သူက ဘယ်သို့ပင်ခိုင်းခိုင်း မငြိုမငြင် ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးတတ်၏။

သို့ဖြင့် ဆရာတပည့်နှစ်ဦးသည် တစ်နေ့ကုန် တစ်နေခမ်း ရှေးခတ် အဆက်ဆက်မှ ထိန်းသိမ်း ထားခဲ့သော ဘုရား၏ ကျမ်းဂန် စာပေစာအုပ်များ အကြားတွင် သာ အချိန်ကုန်ရတော့၏။

ကြွယ်ရွှင်သည် လွန်စွာ အေးချမ်းသူ ဖြစ်သကဲ့သို့ ဘုရားဟော ကျမ်းဂန်စာပေများကိုလည်း လွန်စွာ ကြည်ညိုနှစ်သက်၏။ ထို့ကြောင့် ကြွယ်ရွှင်သည် သန့်ရှင်းရေးတာဝန်များ ပြီးစီးချိန်တွင် ထိုင်၍ ကျမ်းစာအုပ်များကို စိတ်ကြိုက်တစ်အုပ်ပြီးတစ်အုပ် ရွေးချယ် ဖတ်နေလေတော့၏။

တစ်နေ့တွင် ကြွယ်ရွှင်သည် လွန်စွာ ရှေးကျသော ကျမ်းစာအုပ်တစ်အုပ်ကို ထုတ်ယူ ဖတ် ကြည့်မိလိုက်၏။ ထိုကျမ်းစာအုပ်မှာ ရိန္ဒမ်းနေပြီဖြစ်ရာ ထောင်သောင်းမက အရေအတွက်ရှိသော ကျမ်းဂန်စာအုပ်များ အကြားတွင် ထိုကျမ်းစာအုပ်ကို မည်သူမျှ သတိမထားမိကြချေ။ ကျမ်းဂန်၏ နှစ်သက်တမ်းသည် လည်း ခန့်မှန်း၍ ပင် မရနိုင်လောက်အောင် ရှေးကျလွန်းလှပေသည် ။

ကြွယ်ရွှင်သည် ယင်းကျမ်းစာအုပ်ကို လေ့လာဖတ်ရှုရင်း အလွန် ခက်ခဲနက်နဲသော သိုင်းကျမ်း စာအုပ်တစ်အုပ်ဖြစ်ကြောင်းသိလိုက်ရ၏။ စာအုပ်၏ အညွှန်းတွင် လည်း ယင်းကျမ်းစာ အုပ်ကို ရေးသားပြုစုသူမှ ရှောင်လင့်ဘုရားကျောင်းတော်တွင် သိုင်းပညာမျိုးစေ့ ချပေးသော တား

မားဘော်တိ ဆရာတော်ကြီးကိုယ်တိုင်ပြုစုခဲ့ကြောင်း ဖော်ညွှန်းထားလေသည်။ ။

တကယ်မူ ကြွယ်၍သည် သိုင်းပညာ မတတ်လိုပေ။ လိုလားနှစ်သက်ခြင်းလည်း မရှိပေ။ သို့သော် တရားကိုတော့မူ ကျင့်ကြံအားထုတ်သည်။ ။ ထို့ကြောင့် ကြွယ်၍သည် ကျမ်းစာတွင် ရေး သားထားသော သိုင်းကျင့်စဉ်များကို အနည်းငယ်မျှသာ လေ့လာမှတ်သားပြီး တရားကိုသာ ကျင့်ကြံ အားထုတ်နေလေသည်။ ။

တပည့်ဖြစ်သူ ကျန်းဆန်းဖုန်းကိုလည်း မိမိ ကျင့်ကြံအားထုတ်သော တရားအားထုတ်နည်း ကို သင်ပေးပြီး ကျင့်ကြံစေလေသည်။ ။

တကယ်မူ မိမိတို့ ကျင့်ကြံအားထုတ်နေသော ကျမ်းစာပါ တရားအားထုတ်နည်းများမှာ အလွန်အဆင့်မြင့်ပြီး ခက်ခဲနက်နဲသော အတွင်းအား သိုင်းကျင့်စဉ်တစ်ရပ်ဖြစ်ကြောင်း ဆရာရော တပည့်ပါ မသိကြချေ။ ။

ထို့ကြောင့် ဆရာတပည့်နှစ်ဦး အချိန်နှင့်အမျှ ရက်ရှည်လများ မဆုတ်မနစ် ကျင့်ကြံအား ထုတ်လာသောအခါ အလွန်ပြည့်ဝသော အတွင်းအားများ စုစည်းရရှိ လာလေတော့သည်။ ။

သို့ရှိစဉ် လွန်ခဲ့သော သုံးနှစ်ခန့်ကမူ ထိုတားမားဘော်တိကျမ်းကို ရှောင်ရှမ်းဆိုသူနှင့် ရီခေါ့ ဆိုသူ နှစ်ဦးက ဘုရားကျောင်းထဲသို့ တိတ်တဆိတ်ဝင်၍ ခိုးယူသွား၏။ ထိုသို့ ခိုးယူခြင်းခံရကြောင်း ကို ကြွယ်၍က ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်အား ရိုးသားစွာ လျှောက်ထား အကြောင်းကြားလိုက်၏။ ထို့ကြောင့် ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်က ကြွယ်၍တို့ ဆရာတပည့်နှစ်ဦးအား ထိုသူနှစ်ယောက်နောက် သို့ လိုက်၍ ကျမ်းစာအုပ်ကို ပြန်တောင်းယူရန် စေခိုင်းလိုက်၏။ ဆရာတပည့်နှစ်ဦးသည် ရှောင်ရမ်း နှင့်

ရီခေါ့တို့ ၏ သတင်းကို စုံစမ်းရင်း နောက်ဆုံးတွင် ငါးနှစ်တစ်ကြိမ် သိုင်းလောကလုံးဆိုင်ရာ ဓားရေးပြိုင်ပွဲကြီး ကျင်းပလေ့ရှိသော ဝါဆန်း တောင်ပေါ်သို့ ရှောင်ရမ်းနှင့် ရီခေါ့တို့ လာရောက်ကြ မည်ဖြစ်ကြောင်း သိရှိလိုက်ရ၏။

သို့ဖြင့် ဆရာတပည့်နှစ်ဦးသည် ဝါဆန်းတောင်ပေါ်သို့လာခဲ့ကြ၏။ တောင်ပေါ်သို့ရောက် သောအခါ ကော့လင်းလင်း၏ ဖခင် ကော့ချင်းနှင့် မိခင် စစ်ရုံတို့ ကို တွေ့ဆုံကာ ကျိုးကြောင်းစုံလင် ပြောပြလိုက်၏။

ကော့ချင်းနှင့် စစ်ရုံတို့ မှာ ပြိုင်စံရှားသော ထိပ်သီးသိုင်းသမားများ ဖြစ်ကြ၏။ သို့သော် သူတို့ ဇနီးမောင်နှံသည် ကြွယ်၍ခွင်ဘုန်းကြီးအား အကဲခတ်လိုက်မိသောအခါ လွန်စွာ အံ့ဩသွားကြ၏။

အကြောင်းမူ ကြွယ်၍ခွင်သည်
သိုင်းကွက်တစ်ကွက်မျှပင်တတ်ကျွမ်းခြင်း မရှိသော်လည်း အတွင်းအား ကမူ သူတို့ ထက်ပင် ပြည့်ဝနေကြောင်း သိလိုက်ရသောကြောင့်ပင် ဖြစ်၏။

ကော့ချင်းနှင့် စစ်ရုံတို့ သည် ဝါရင့်သိုင်းပညာရှင်များ ဖြစ်ကြသူများ ဖြစ်၍ တစ်ဘက်လူ၏ လမ်းလျှောက်ဟန်၊ လှုပ်ရှားဟန်၊ မျက်လုံးအကြည့်အား စသည် တို့ ကို တစ်ချက်မျှကြည့်လိုက်သည် နှင့် ထိုလူတွင် အတွင်းအား အဘယ်မျှရှိကြောင်းခန့်မှန်းနိုင်သူများ ဖြစ်၏။

ကော့ချင်းနှင့် စစ်ရုံတို့ သည် သမီးဖြစ်သူ ကော့လင်းလင်းအား ကြွယ်၍ခွင်၏ အတွင်းအား အကြောင်းကို ဖွင့်ဟပြောခဲ့၍ ကော့လင်းလင်း ထိုစဉ်ကပင် သိခွင့်ရခဲ့၏။

ကော့ချင်းနှင့် စစ်ရုံတို့ သည် ကြွယ်၍ခွင်၏ ကျိုးကြောင်းပြောပြချက် ကို နားထောင်ပြီးနောက် ချက်ချင်းပင် ရှောင်ရမ်းနှင့် ရီခေါ့တို့ အား ဖမ်း

ချုပ်လိုက်၏။

ရှောင်ရမ်းသည် လည်းကောင်း၊ ရီချေသည် လည်းကောင်း ထိပ်တန်းသိုင်းသမားများ ဖြစ်ကြ သည် ။ သို့သော် ကော့ချင်းနှင့်စစ်ရုံတို့ ဇနီးမောင်နှံနှင့်ယှဉ်လိုက်သော် လက်ရည် ကွာသွားပြန်သည် ။ ထို့ကြောင့် သူတို့ အား အလွယ်တကူ အမိဖမ်းနိုင်ခြင်းပင် ဖြစ်၏။

ကြွယ်ရွှင်သည် တားမားဘော်တိ ကျမ်းစာအုပ်အကြောင်းကို သူတို့ အား မေးမြန်းသော် သူတို့ က ဘူးသာကွယ်နေကြ၏။ သူတို့ နှစ်ဦး၏ တစ်ကိုယ်လုံးအနှံ့ ရှာပြန်သော်လည်း အစအနမျှပင် မတွေ့ဘဲ ပျောက်ခြင်း မလှ ပျောက်ခါနေလေ၏။

သို့နှင့် ကြွယ်ရွှင်တို့ ဆရာတပည့်နှစ်ယောက်သည် နောက်ဆုံးတွင် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ရှောင်လင်ဘုရားကျောင်းသို့ ပြန်လာခဲ့ကြရသည် ။

ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်သည် ကျမ်းစာအုပ်ပြန်မရလာကြောင်း သိသည် နှင့် ကြွယ်ရွှင်အား ကျောင်းတော်၏ စည်းကမ်းအတိုင်း အပြစ်ဒဏ်ခတ် လိုက်လေတော့၏။

ကော့လင်းလင်းသည် ကျန်းဆန်းဖုန်း ပြောပြသော ကြွယ်ရွှင်၏ ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင် အကြောင်းစုံကို စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်ပြီးနောက် သက်ပြင်းချလျက် ...

"ဒီအတွက်နဲ့ ပဲ မင်းရဲ့ ဆရာတော်ကို စကားပြောခွင့် ပိတ်ပင်၊ သံကြိုးနဲ့ လည်း ချည်နှောင်၊ သံပုံးကြီး နှစ်ပုံးနဲ့ လည်း ရေအပြည့်ထည့်ပြီး ပခုံးပေါ်ထမ်းလို့ တောင်အောက် တောင်ပေါ် ရေတွင်း ထဲကို ရေဖြည့်ခိုင်းတာပဲလားဟင်"

ကျန်းဆန်းဖုန်းက ပြုံးလျက် ...

"ဒါက ရှောင်လင်ဘုရားကျောင်းရဲ့ အပြစ်ဒဏ်ခတ်နည်းပါပဲ။ ဘုန်းတော်ကြီးပြောတာ ကြားဖူးတယ်။ ဒါက အပြစ်ဒဏ်ခတ်တယ်လို့ ဆိုပေမယ့် တကယ်မှာ အပြစ်ဒဏ်ခတ်ခံရတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် အတွက် အများကြီး အကျိုးရှိတယ်တဲ့ ၊ လူတစ်ယောက်ဟာ စကားမပြောဘဲနေရင် စိတ်ငြိမ်တော့ တရားအားထုတ်လို့ ပိုပြီးကောင်းတယ်။ နောက်ပြီး အင်မတန်လေးတဲ့ သံပုံးတွေနဲ့ ရေအပြည့် တောင်တက်တောင်ဆင်း လုပ်ရတဲ့ အတွက် ခန္ဓာကိုယ် ပိုပြီး သန်မာလာတယ်။ ခံနိုင်ရည် သိရှိလာတယ်"

ကော့လင်းလင်းက သဘောကျဟန် အပြုံးကလေးဖြင့် ...

"ဒီလိုဆိုရင် မင်းရဲ့ ဆရာက အပြစ်ဒဏ် ခံနေရတာ မဟုတ်ဘဲ သိုင်းပညာ လေ့ကျင့်နေတာ ပေါ့ ဟုတ်စ၊ ဟင်း ... ဟင်း ငါက စပ်စုသလို ဖြစ်နေပါပြီ"

ကျန်းဆန်းဖုန်းက အလောတကြီးဖြင့် ...

"ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ဆရာအပေါ် စေတနာထားတာကို ကျွန်တော်နဲ့ ဆရာက အများကြီး ကျေးဇူးတင်ပါတယ်"

စကားတပြောပြောနှင့် ဆင်းလာခဲ့ကြရာ ကော့လင်းလင်း ကြွယ်ရွှင်အား ပြန်တွေ့စက လက်စွဲတော် မြင်းကလေးအား ချည်နှောင်ခဲ့သည့် တောင်ကွေ့အဆင်း လမ်းကလေးသို့ ရောက်လာ ခဲ့ကြ၏။ ကော့လင်းလင်းသည် ကျန်းဆန်းဖုန်းအား လှည့်ကြည့်လိုက်ရင်း ...

"ကျန်းဆန်းဖုန်း၊ မင်း ဒီနေရာကပဲ ပြန်တော့ ငါ့ကိုလိုက်မပို့ပါနဲ့တော့"

ကျန်းဆန်းဖုန်းက စောဒကမတက်ဘဲ ထိုနေရာတွင် ပင် ရပ်နေလို

က်သည် ။ ထိုအခိုက် ကော့ လင်းလင်းသည် ရုတ်တရက် တစ်စုံတစ်ခု အား သတိရလိုက်သဖြင့် အိတ်ထဲသို့ နှိုက်လိုက်၏။

ကော့လင်းလင်း၏ လက်ထဲတွင် ပါလာသော အရာမှာ မူ အခြား တော့မဟုတ်။ သူမ၏ တစ် နှစ်မြောက် မွေးနေ့ပွဲတွင် ဟူဆက်ဆရာ တော်က သူမအား မွေးနေ့လက်ဆောင် ပေးခဲ့သော လိုဟန် သံမဏိရုပ် တု တစ်စုံပင်ဖြစ်ပါ၏။

ကျန်းဆန်းဖုန်းက ထိုရုပ်တုကို နားမလည်ဟန် စိုက်ကြည့်နေစဉ် ကော့လင်းလင်းက သူ့လက်ထဲသို့ထည့်လိုက်၏။

ပထမသော် ကျန်းဆန်းဖုန်းသည် ထိုရုပ်တုကို မယူရဲဘဲ ကြောင်ငေး ချ် သာ ကြည့်နေ၏။

"ငါ မင်းကို လက်ဆောင်ပေးတာလေ၊ ရော့ ယူပါ"

ကျန်းဆန်းဖုန်း မယူဝံ့ယူဝံ့ဖြစ်နေစဉ် ကော့လင်းလင်းက လက်ထဲ သို့အတင်းထိုးထည့်ပေး ခဲ့ပြီးနောက် မြင်းပေါ်သို့ လွှားခနဲ ခုန်တက်ကာ ထိုနေရာမှ ထွက်ခဲ့၏။

"ဟေ့ ... ဒကာမလေး၊ ခဏလောက် နေပါဦး"

ထိုအခိုက်မှာ ပင် တောင်ကုန်းထက်မှ အော်ပြောလိုက်သော အသံတစ်သံကို ကော့လင်းလင်း ကြားရသဖြင့် မြင်းဇာတ်ကြိုးကို သတ်လျက် ရပ်နေလိုက်ရ၏။ အမှန်မူ ထိုအသံမှာ ဟူဆက်ဆရာ တော်၏ အသံပင် ဖြစ်ပါ၏။

ကော့လင်းလင်းသည် ဆရာတော်တွင် တစ်စုံတစ်ခု ကိစ္စရှိ၍ သာ မိမိအား တားခြင်းဖြစ်မည် ဟု သိရ၍ နေရာမှ ပင် စောင့်နေလိုက်၏။

ဟူဆက်ဆရာတော်လည်း ခဏချင်းပင် သူတို့ အနားသို့ရောက်လာ

၏။ ဆရာတော်သည် ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း ကျန်းဆန်းဖုန်းအား ...

"ကဲ ကျန်းဆန်းဖုန်း ဘုရားကျောင်းထဲကိုသာ ပြန်ပေတော့၊ ဘယ်မှ လျှောက်မသွားနဲ့ " ဟု မိန့်မှာ ၏။

ကျန်းဆန်းဖုန်းက ဟူဆက်ဆရာတော်အား အရိုအသေပေးလိုက်၏။
ထို့နောက် ကော့လင်း လင်းအား တစ်ချက်မျှ စိုက်ကြည့်ပြီးလျှင် တောင်
ပေါ်သို့ တက်သွားတော့၏။

ထိုအခါကျမှ ပင် ဟူဆက်ဆရာတော်သည် ကော့လင်းလင်းအား စာ
ရွက်တစ်ရွက် ထုတ်ပြ ရင်း ...

"ဒကာမလေး ဒီစာ ဘယ်သူရေးတယ်ဆိုတာ သိသလား"

ကော့လင်းလင်း မြင်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလိုက်၏။ ပြီး ဟူဆက်ဆရာ
တော် ထုတ်ပြသောစာကို ယူ၍ ဖတ်ကြည့်လိုက်၏။ စာရွက်ပေါ်တွင် ...

"ဆယ်ရက်အတွင်း ခွန်းလွန်ဘုရားသုံးဆူက ရှောင်လင်ဘုရားကျော
င်းရဲ့ သိုင်းပညာကို လာ လေ့လာဖလှယ်မယ်"

ကော့လင်းလင်းက သဘောမပေါက်ဟန်ဖြင့် ...

"ခွန်းလွန်ဘုရားသုံးဆူဆိုတာ ဘယ်သူလဲ၊ ဒီလူသုံးယောက်က လေ
လုံး တယ်ထွားပါလား"

ဟူဆက် ဆရာတော်က အံ့အားသင့်စွာ ...

"ဪ ... လက်စသတ်တော့ ဒကာမလေးက သူတို့ ကိုမသိဘဲကိုး"

ကော့လင်းလင်းက ဦးခေါင်းခါ၍ ...

"တပည့်တော်မက သူတို့ အမည်ကိုတောင် မကြားဖူးဘူး၊ ဖေဖေနဲ့
မေမေ ပြောသံလည်း မကြားဖူးဘူး"

ဟူဆက်ဆရာတော်က ဆက်၍

"ဒကာမလေး ခန့်မှန်းကြည့်စမ်း၊ ဒီစာ ဘယ်နည်းဘယ်ပုံရောက်လာ သလဲဆိုတာ"

ကော့လင်းလင်းက

"ခွန်းလွန်ဘုရားသုံးဆူက လူလွှတ်ပြီး ပေးခိုင်းလိုက်တာဖြစ်မှာ ပေါ့"

" မဟုတ်ဘူး ဒကာမလေး၊ ဘုန်းကြီးတို့ ရဲ့ ရှောင်လင်ဘုရားကျောင်းကို ဒီလို သိုင်းပညာ ဖလှယ်တာတို့ ၊ စိန်ခေါ် တာတို့ ဆိုတာ မကြာခဏ ကြုံတွေ့နေရတဲ့ ကိစ္စပါ။ ဘုန်းကြီးတို့ က တော့ တတ် နိုင်သလောက် စိန်ခေါ်လာသူကို ငြင်းပယ်လို့ ရရင် ငြင်းပ ယ်လိုက်တယ်။ ဖျောင်းချလို့ ရရင် ဖျောင်းဖျ လိုက်ပါတယ်၊ ဘုန်းကြီးတို့ က တရားဓမ္မကိုသာ ဟောကြားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေပါ။ သူတစ်ထူးနဲ့ ခိုက်ရန် ဖြစ်ပွားနေလို့ ဘယ်တင့်တယ်ပါ့မလဲ"

ကော့လင်းလင်းက ကြားဖြတ်၍

"ဒါလည်း ဟုတ်သားပဲ"

"ဒါပေမဲ့ တစ်ချို့သိုင်းသမား သိုင်းပညာရှင်တွေဟာ သူတို့ ရှောင်လ င်ဘုရားကျောင်းကို ရောက်လာလို့ ရှောင်လင်ဘုရားကျောင်းက သူတို့ ကို လက်စွမ်းမပြဘူးဆိုရင် သူတို့ က မကျေနပ်ဘူး၊ မပြန်ကြဘူး၊ ဒါကြောင့်လည်း ဘုန်းကြီးအခုဦးစီးနေတဲ့ လိုဟန့်ကျောင်းတိုက်ဟာ အဲ ဒီလို လူမျိုး တွေကို ဧည့်ခံဖို့ အတွက် တည်ဆောက်လိုက်ရတာပဲပေါ့"

ကော့လင်းလင်းက ရယ်မောလျက် ...

"လက်စသတ်တော့ ဆရာတော်ကြီးက သူများ နဲ့ ရန်ဖြစ်ဖို့ သက်သ

က်တာဝန်ယူထားတာ ကိုး"

ဟူဆက်ဆရာတော်က မဲ့ပြုံးပြုံးကာ ...

"အို ... ပြောရင်းဆိုရင်း ဘုန်းကြီးရဲ့ စကားက ဦးတည်ချက်ပြောင်းသွားပြီ၊ ဒီစာရွက် အကြောင်း ပြန်ကောက်ရအောင် အခုဒီစာရွက်ကို လိုဟန့် ကျောင်းတိုက်ထဲက နဂါးနိုင်လိုဟန့် ဆင်းတုရုပ်ရဲ့ လက်ထဲကနေ ရလာတာကွယ့်"

ကော့လင်းလင်းက အံ့သြသံဖြင့် ...

"ဘယ်သူက ဆင်းတုတော်ရဲ့ လက်ထဲကို ထည့်လိုက်တာလဲဘုရား"

"ဒီ နဂါးနိုင်လိုဟန့် ဘုရားရုပ်တုကြီးက ပေသုံးဆယ်လောက်မြင့်တာကွယ့်၊ ဒီရုပ်တုရဲ့ လက်ထဲကို စာရွက်တင်ဖို့ ဆိုတာမလွယ်ဘူး၊ ဘုရားရုပ်တုရဲ့ ကိုယ်တော်ကို ဆေးကြောသန့်စင်ဖို့ အတွက်တောင် လှေကားကြီးတွေ ထောင်ပြီးတက်ရတာ၊ အခုလည်း သန့်ရှင်းရေးလုပ်ဖို့ လှေကား ထောင်ပြီး တက်လိုက်တော့ ဒီစာရွက်ကိုတွေ့တာပဲ၊ ဒါကိုကြည့်ခြင်းဖြင့် ဒီလူရဲ့ သိုင်းပညာဟာ ပေါ့ သေးသေး မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ ခန့်မှန်းလို့ ရတယ် ဒကာမလေး၊ ဒါကြောင့် ဒီလူဟာ သိုင်းလောကမှာ နာမည်မရှိတဲ့ သိုင်းသမားမဟုတ်နိုင်ဘူးဆိုတာကိုလည်း ဘုန်းကြီးခန့်မှန်းလို့ ရတယ် ဒကာမလေး၊ ဒါကြောင့် ဒကာမလေးများ ဒီလူကို သိမလားလို့ မေးကြည့်တာပါ"

ကော့လင်းလင်းက ဆရာတော်၏ ဆိုလိုရင်းကို သဘောပေါက်သွား၏။ ထို့ကြောင့် ...

"ဆရာတော်ကြီးက ဒီ ခွန်းလွန်ဘုရားသုံးဆူဟာ တပည့်တော်မနဲ့ ပတ်သက်နေတယ်လို့ များ ထင်နေသလား ဘုရား"

ဟူဆက်ဆရာတော်က ပြုံးလျက်

"ဒီစာကို တွေ့တဲ့ အချိန်နဲ့ ဒကာမလေး ရောက်လာချိန်နဲ့ တိုက်ဆိုင်ကြုံကြုံနေတော့ ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်က နည်းနည်းပါး ပါးမယုံသင်္ကာ ဖြစ်သွားခဲ့တာပါ"

ကော့လင်းလင်းက မျက်နှာထားကို ကြုတ်လျက် ...

"တပည့်တော်မ ဒီလူသုံးယောက်ကို မသိတာတော့ အမှန်ပါဘုရား၊ ဒီနာမည်ကိုတောင် ခု ဆရာတော်ပြောပြမှ ကြားဖူးတာပါ ဘုရား၊ ဆရာ တော်ကြီးကကော သူတို့ ကို ဘာကြောက်နေဖို့ လို သလဲ၊ ဆယ်ရက်အ တွင်း သူတို့ လာရဲရင် လာကြပစေပေါ့၊ အဲဒီတော့မှ ကျောင်းမှန်းကန်မှန်း သိအောင် အစွမ်းပြလိုက်ပေါ့ဘုရား"

ဟူဆက်ဆရာတော်က မဲပြုံးပြုံးလျက် ...

"ကြောက်တာတော့ တစ်စက်ကလေးမှ မကြောက်ပါဘူး၊ သူတို့ က ဒကာမလေးနဲ့ ဘာမှ မပတ်သက်ဘူးဆိုတော့လည်း ဘုန်းကြီး ပိုပြီး စိတ် ချသွားရတာပေါ့လေ"

ကော့လင်းလင်းသည် ဟူဆက်ဆရာတော်၏ စေတနာကို ကောင်းစွာနားလည်လိုက်၏။ အကယ်၍ ခွန်းလွန်ဘုရားသုံးဆူဟူသည် ကော့လင်းလင်းနှင့် တစ်စုံတစ်ရာ ပတ်သက်နေလျှင် တကယ်တမ်း သိုင်းပညာအစွမ်းပြတိုက်ထုတ်ရသောအခါ အားတုံ့အားနာ ဖြစ်နေရပေ မည် မဟုတ် ပါလား။ ယခုမူ ကော့လင်းလင်းနှင့် မည်သို့မျှ မပတ်သက်ကြောင်းသိသော် ဟူဆက်ဆရာတော်သည် စိတ်ချသွားရပြီ ဖြစ်ပါ၏။

ကော့လင်းလင်းက ဆိုပြန်၏။

"ဆရာတော်ကြီး သူတို့ ကသာ သိုင်းပညာ ဖလှယ်ချင်ရင်တော့ အ
ရေးမကြီးဘူးပေါ့လေ။ တကယ်လို့ သူတို့ က အထက်စီးကနေ လာပြီး ဝ
င့်ကြွားချင်လာရင်တော့ ကျကျနန ဆုံးမလွှတ်လိုက် ပေါ့။
ဒီစာရွက်ထဲမှာ ရေးထားတဲ့ လေသံကိုကြည့်ရင် အတော်ကို ဝင့်ကြွားမ
ယ့်ပုံပဲဘုရား"

ကော့လင်းလင်းက ရှောင်လင်ဘုရားကျောင်းတော်ဘက်မှ နေ၍
ပြောနေသည် ကို တွေ့သော် ဟူဆက်ဆရာတော်က

"ရှောင်လင် ဘုရားကျောင်းကို တည်ဆောက်ခဲ့တာ နှစ်ပေါင်း တစ်
ထောင်ကျော်သွားပါပြီ၊ ဘယ်သူကမှ ရှောင်လင်ဘုရားကျောင်းကို အန်
တုလို့ မရသေးပါဘူး၊ ခွန်းလွန်ဘုရားသုံးဆူက ငါတို့ ရှောင်လင်ဘုရား
ကျောင်းနဲ့ ယှဉ်ပြိုင်ချင်တော့ ငါတို့ က သူ့စိတ်ဆန္ဒအတိုင်း လိုက်လျော
ရတော့မှာ ပေါ့၊ ဒီမှာ ဒကာမလေး နောက်လဝက်လောက်ဆို သိုင်းလော
ကမှာ အဖြေပေါ်မှာ ပါ၊ သတင်းသာ နား ထောင်နေပေတော့၊ သူတို့ ငါ
တို့ ရှောင်လင်ဘုရားကျောင်းကို အံတုနိုင်သလားဆိုတာလေ"

ကော့လင်းလင်းက အားမာန်တက်ကြွစွာ ပြောသော ဟူဆက်ဆရာ
တော်၏ စကားကို နား ထောင်ပြီးနောက် ...

"ကောင်းပါပြီဘုရား၊ တပည့်တော်မ သတင်းကောင်းကို နားထောင်
နေပါ့မယ်" ဟု

ပြောပြီးလျှင် မြင်းပေါ်သို့ ပြန်တက်ပြီး တောင်အောက်သို့ ဆင်းလာ
ခဲ့လေတော့သည် ။

လင်းလင်းသည် ခရီးနှင့်ရင်း စိတ်ထဲမှ လည်း စဉ်းစားလာ၏။

"ဒီလိုပြိုင်ပွဲမျိုးက လက်လွှတ်လို့ မဖြစ်ဘူး၊ တစ်နည်းနည်းနဲ့

ကြည့်ဖြစ်အောင် ကြံဦးမှ ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ခွန်းလွန်ဘုရားသုံးဆူ အမည်ခံထားတဲ့ လူတွေက တကယ်သိုင်းပညာတော်ချင်မှ တော်မှာ ၊ တကယ်လိုသာ သိုင်းပညာမှာ ဖေဖေ၊ မေမေ၊ ဘိုးဘိုးတို့ ရဲ့ ပညာတစ်ဝက်နီးနီးလောက် ဒီလူတွေ တတ်ရင် ဒီပြိုင်ပွဲကတော့ ဟင်း ... တကယ့်ကို ပွဲကြီးပွဲကောင်းပေါ့"

လင်းလင်းသည် ထိုပြိုင်ပွဲကို လွန်စွာစိတ်ဝင်စားခြင်းရှိသော်လည်း အခွင့်အလမ်းမူမသာပါ ချေ။ ကြည့်ခွင့် ကြည့်လမ်းစဉ်းစား၍ မပေါ်လာအောင် ဖြစ်နေသည် ။

ထို့ကြောင့် စိတ်ပျက်ပျက်ရှိလာသည် နှင့် လမ်းမှ ဖယ်ကြဉ်ကာ တောအုပ်ထဲသို့ မြင်းကို ဒုန်း စိုင်းစီးပြီး အရိပ်ကောင်းရာ သစ်ပင်တစ်ပင်အရိပ်တွင် ထိုင်၍ အနားယူနေလိုက်၏။

ထိုစဉ် ရုတ်တရက် ခပ်လှမ်းလှမ်းတောအုပ်ထဲမှ လွန်စွာသာယာသော ကြိုးတပ် တူရိယာ တစ်မျိုး၏ တီးခတ်သံကို ကြားလိုက်ရ၏။ လင်းလင်းသည် ထိုနေရာမှ ထပြီး မြင်းကို ချည်ထား လိုက်၏။ ထို့နောက် အသံကြားရာ ခပ်လှမ်းလှမ်းတောအုပ်အတွင်းသို့ လျှောက်ဝင်သွားပါသည် ။

တောအစပ် သစ်ပင်များ အကြားမှ လှမ်းကြည့်လိုက်သော် အင်္ကျီအဖြူဝတ်ထားသော ယောက်ျားတစ်ယောက်သည် သူမအားကျောခိုင်းလျက် ထိုင်နေသည် ကိုတွေ့ရပြီး ပေါင်ပေါ်တွင် ကြိုးတပ်တူရိယာတစ်မျိုးကို တင်ကာ အေးချမ်းစွာ တီးခတ်လျက်ရှိသည် ကို တွေ့လိုက်ရ၏။ လင်းလင်းအား အံ့သြမကုန်ဖြစ်စေသော မြင်ကွင်းကမူ ကျေးငှက်သာရကာများ တို့ သည် ထိုသူ၏ ဘေးပတ်လည်တွင် ဝိုင်းနေကြပြီး တေးသံစဉ်ကို လိုက်၍ မြူးထူးပျော်ပါးစွာ ကခုန်နေသည် ကို တွေ့ ရ

သောကြောင့်ပင်ဖြစ်သည်။ ။

"အင်း ဒီလူရဲ့ တူရိယာပညာက တယ်မြင့်မားပါလား၊ မေမေပြောပြဖူးတဲ့ မာဂစတေးသံ အဆင့်တောင် ရောက်နေပြီကိုး"

အမှန်စင်စစ် ဤ 'မာဂစတေးသံ' ဟူသော တေးပညာမှာ ထိုတေးသံကို တီးခတ်လိုက်သည် နှင့် ငှက်မျိုးစုံတို့ သည် သူတို့ နှင့်စကားပြောသည့်အလား တီးခတ်သူနားသို့ ပျံ့ဝဲနားခို လာပြီး တေးသံစဉ်အတိုင်းပြန်ဆို၍ သီဆို တွန်မြည်ကြသည် ကို ဆိုလိုခြင်း ဖြစ်၏။

ဤပညာမှာ တေးဂီတတူရိယာပညာတွင် လွန်စွာအဆင့်မြင့်သော ပညာရပ်တစ်ခုအဖြစ် သတ်မှတ်ထားကြသည်။ ။ လင်းလင်းသည် တူရိယာတီးခတ်သံများကို နားထောင်ရင်းငေးမောသွား မိ၏။ တေးသံစဉ်မှာ လည်း တဖြည်းဖြည်းနှင့် ကြေကွဲလွမ်းမောဖွယ်သံစဉ်များ အထီးကျန် အဖော်မဲ့ ဆန်သော ဝမ်းနည်းဖွယ်ခံစားချက်သံစဉ်များ အဖြစ် ကူးပြောင်းလာ၏။ လင်းလင်းသည် ငိုငေးစွာ နားထောင်နေရာမှ မျက်ရည်များ စီးသွယ်ကျလာရှာသည်။ ။ လင်းလင်းသည် ငယ်ချစ်ကျွမ်းကို လွမ်း လာမိ၏။ ။ တမ်းတ မြင်ယောင်လာမိပြန်၏။

သို့ရှိစဉ် ထိုလူက တူရိယာ တီးခတ်ခြင်းကို ရပ်လိုက်၏။ ပြီးလျှင်အိတ်ထဲမှ ကျားဗန်းတစ်ခု ကို ထုတ်ပြီး တစ်ယောက်တည်းကျားရွှေနေတော့၏။ သို့တစ်ယောက်တည်း ကျားရွှေစဉ် တစ်ဘက် က အရေးနိမ့်လာသဖြင့် ထိုလူက မျက်မှောင်ကုပ်၍ အကွက်ရွှေရန် စဉ်းစားနေလိုက်၏။

ကော့လင်းလင်းသည် သစ်ပင်များ အကြားမှ ကွယ်၍ ချောင်းမြောင်းကြည့်နေရာမှ လွန်စွာ စိတ်ဝင်စားလာသဖြင့် နှုတ်မှ လွှတ်ခနဲ အသံထွက်သွားမိ၏။

"ဘာဖြစ်လို့ ဟိုအမည်းကို ဘေးတစ်ကွက် မရွှေ့လိုက်ရတာလဲ"

အမှန်မူ ထိုလူသည် လင်းလင်းထက်ကျားရွှေ့ရာတွင် တော်လွန်းသူ ဖြစ်၏။ သို့သော် နံဘေး မှ ချောင်းမြောင်းကြည့်နေသော လင်းလင်းက သူထင်ရာ ပြောလိုက်သော အကွက်သည် မမျှော်လင့် ဘဲ အကွက်မှန်ဖြစ်သွားခဲ့၏။ ထိုလူက လင်းလင်းပြောသည့်အတိုင်း ဘေးတစ်ကွက်ကို ရွှေ့လိုက်ရာ မကြာခင်မှာ ပင် အခြေအနေ ပြောင်းသွားပြီး အမည်းလုံး ဘက်မှ အဖြူလုံးကို အနိုင်ရသွားလေတော့ ၏။

ထိုလူက ဝမ်းသာအားရဖြင့် ...

"တယ်ကောင်းတဲ့ အကွက်ပါလား"

ထိုသူက သူ့နောက်တွင် လူရှိသည် ကို သတိရလိုက်၏။ ထို့ကြောင့် လျင်မြန်စွာ နောက်ဘက် သို့ လှည့်၍

"ဘယ်က ဆရာကြီးလည်း ကျေးဇူးပြုပြီး ထွက်ခဲ့ပါလား" ဟု အော်ပြောလိုက်၏။

ထိုလူ၏ အသံမှာ ဩဇာရှိလှ၏။ အသက်မှာ မူ သုံးဆယ်ကျော်ခန့် သာ ရှိဦးမည်ဖြစ်ပြီး မျက်နှာ သွင်ပြင်က ပိန်ပိန်လျလျပင် ဖြစ်ပါ၏။

လင်းလင်းက ပွင့်လင်းသူဖြစ်ရာ ချက်ချင်းသစ်ပင်ကြားမှ ထွက်ခဲ့၏ ။ ပြီး ပြုံးလျက် ...

"စောစောတုန်းက ရှင် ကျားထိုးနေတာကို ကျွန်မနှောင့်ယှက်မိတာ တောင်းပန်ပါတယ်၊ ကျွန်မက ရှင်မာဂစတေးသံလက်ရာကို ကြားလိုက် ရလို့ စိတ်မထိန်းနိုင်ဖြစ်ပြီး ဒီဘက်ကို ရောက် လာတာပါ"

ထိုလူက သူ့တူရိယာသံကို လင်းလင်း သဘောပေါက်နားလည်ကြောင့် သိရသဖြင့် လွန်စွာ သဘောကျသွား၏။

"ခင်ဗျားက တူရိယာပညာနဲ့ ပတ်သက်လို့ အတော်သိကျွမ်းတာပဲ၊ ကျုပ်ကို တစ်ပုဒ်လောက် တီးပြပါလာဗျာ"

လင်းလင်းက လျင်မြန်စွာ လက်ကာပြပြီး ...

"ကျွန်မ မေမေကတော့ ဒီလို တူရိယာတီးခတ်တာ သိပ်တော့ပါတယ်၊ ကျွန်မကိုလည်း သင် ပေးပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မက အပျင်းကြီးတော့ ဘာမှ မည်မည်ရရ မတတ်ဘူးရှင်"

ထိုလူက လင်းလင်း၏ ကလေးဆန်သော ပွင့်လင်းရိုးသားသော စကားကို ကြားသော်ရယ် မောနေလိုက်၏။ ထိုလူသည် လင်းလင်း၏ ရင်းနှီး ပွင့်လင်းသော စိတ်သဘောထားကို လွန်စွာ သဘောကျသွားခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ။

လင်းလင်းသည် ထိုသူကို နှုတ်ဆက်ပြီးနောက် ထိုနေရာမှ ထွက်လာခဲ့ပြန်လေ၏။
